

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Suster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 825

HET STUK D. M. 12.

20 cent

Het ergste is geschied! De laffe ellendingen hebben zich gewroken.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHENGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

HET STUK D. M. 12

HOOFDSTUK I.

DE DOODE IN DE GOOT.

De Highstreet is een kronkelend straatje, waar zelfs over dag en midden in den zomer zelden een zonnestraaltje doordringt, maar dat des avonds werkelijk angstaanjagend is van somberheid en duisternis.

Het straatje behoorde tot het oudste gedeelte van Londen, en men zou zich kunnen voorstellen, dat over zijn groote, ronde keien voor- en tegenstanders van Karel I elkander met het ontblootte zwaard hebben achtervolgd.

Er staan nog heel wat huizen die dateeren uit dien tijd, dat is zeker. Huizen, smal en voorover neigend, met trapgeveltjes, en enkele zelfs met stoepen, maar waarvan de leuning en de mooie oude stoepbanken reeds lang verdwenen zijn.

De straat loopt een weinig hellend in de richting van de Theems en eindigt daar in een smalle kade, die op die plek ternauwernood tien meter breed is.

Een steenen trap voert naar het water. De kade ligt laag, en bij den minsten was van de groote rivier stroomt het water erover heen, en dringt de kelders van de huizen binnen.

Het is een akelige, duistere plek, volgebouwd met wrakke pakhuizen, matrozenkroegjes, en huizen van verdacht allooi. De vreemdeling doet

verstandig, zich daar niet te wagen. En trouwens — wat zou er hem heen kunnen trekken? Er is niets bijzonders te zien, en de schilderachtigheid van de oude huizen is reeds lang verloren gegaan onder een laag van stof en vuil, en door de onverschilligheid en de schraapzucht van de eigenaars, die er nooit aan gedacht hebben, iets te herstellen aan deze huizen.

Het is nog een plek waar gas brandt inplaats van electriciteit. Twee schamele straatlantaarns moeten maar zien, dat zij de geheele straat verlichten.

Er zijn hier en daar een paar duistere, smalle winkeltjes, waar men kruidenierswaren en wat stoffige manufacturen kan koopen, en over dag spelen er wat bleeke, vaak mismaakte kinderen, die niet behoeven te vreezen dat zij gestoord zullen worden door automobielen of rijtuigen.

Slechts heel zelden dondert er met luid geraas een zware vrachtauto hobbelen over de ongelijke keien, en dan vreesst men ieder oogenblik, een van de oude huizen te zien voorover tuimelen.

Negen van de tien keeren blijkt het dan, dat de bestuurder van dien auto verdwaald was.

Neen, wie er niets te zoeken heeft, wie er niet om deze of gene reden moet zijn, die komt zeker

niet in de Highstreet!

De politie verschijnt er wel, op geregelde tijden, en doet dan plichtmatig een inval in een paar van de huizen. Een Chinees met een uitgestreken gezicht staat den inspecteur te woord, en verzekert, dat er niets strafbaars bij hem geschiedt — „Welkelijk niet Mijnheer!”

De politie vond dan ook zelden iets, of beter gezegd nooit, maar niet zoodra had ze haar hielen gelicht, of de opiumpijpen en de speelkaarten kwamen weer te voorschijn.

Het kon omstreeks een uur in den nacht zijn, toen zich twee mannen langzaam voortbewogen over de kade langs de rivier, klaarblijkelijk in de richting van een roode lantaarn, die hen in de verte vroolijk scheen te wenken, en tegen hen leek te knipoogen.

Zij waren als gewone zeelieden gekleed, hun gelaat was gebruid, en zij droegen van die platte petten, die de wereld-dracht schijnen te zijn, voor allen, die het grootste gedeelte van hun leven doorbrengen op de groote zeeën en oceanen.

De een was bijna een hoofd langer dan de ander, en scheen hem op dat oogenblik te behandelen met een soort van vaderlijke gemoedelijkheid. Hij sprak tegen hem op gedempten toon, en stootte hem nu en dan in de ribben, blijkbaar om hem ergens van te overtuigen.

Maar de kleinste zei, uit zijn humeur:

— Maar ik kan er werkelijk het nut niet van inzien, nu nog verder te zoeken! Wij loopen nu al den geheelen avond en een stuk van den nacht! Ik voor mij ben er van overtuigd, dat Zwarte Daisy al goed en wel veilig in Parijs zit, en misschien wel in Amerika!

— Dat zou jammer zijn, want zij zou mij nuttige inlichtingen kunnen geven! Nu, wij willen het dan voor dezen nacht maar opgeven, mijn waarde! Waar zou onze brave James ons opwachten?

— Bij de Black Friarsbrug. Maar ik zou wel eerst wat willen drinken! Ik ben dorstig geworden door die omzwervingen.

— Maar dan zullen wij toch maar liever een buurt opzoeken zonder roode lantaarns! gaf de ander ten antwoord.

— Ik ben aanstonds tot je dienst!

De twee mannen liepen nog eenige passen voort, met de handen in de zakken, toen de oudste zeide, stilstaande:

— Ik weet een vluggeren weg uit dit doolhof! Laten wij rechtsomkeert maken!

— Maar dan verwijderen wij ons van de Black Friarsbridge!

— Slechts schijnbaar! Je zult zien dat wij ons een flink stuk van den weg kunnen besparen. Ga maar mede!

Zuchtend gaf de ander toe, en zij begonnen in tegenovergestelde richting weer voort te loopen, toen ze tegelijkertijd stil stonden op het hooren van een rauwen, half gesmoorden kreet.

Zij stonden juist bij een lantaarn, en keken elkander vragend en ontsteld aan.

Wat was dat? vroeg de kleinste, zijn metgezel bij den arm grijpend.

— Het klonk als de kreet van een mensch, die in stervensnood verkeert!

— Maar waar kwam het vandaan?

— Van den kant van de Theems — of wat nog waarschijnlijker is — uit de Highstreet! Laten wij eens vlug gaan kijken! Er moet een overval hebben plaats gehad!

De ander scheen nog een kort oogenblik te aarzelen. Blijkbaar wist hij hoe gevaarlijk het is, in deze buurt den neus te steken in ander-mans zaken.

Daarginds werd natuurlijk een of andere twist op bloedige wijze beslecht — of een dievenmeid stak haar minnaar overhoop, omdat hij haar ontrouw was geworden.

Maar zijn makker had hem reeds stevig vastgegrepen en trok hem met zich mede.

Zij liepen eerst naar de Theems, die daar somber en donker bijna zonder een rimpeling voortstroomde, met de kleur van gesmolten lava.

Er was hier niets te zien, niets te hooren. Voorbijgangers waren er in het geheel niet. Heel in de verte, nauwelijks zichtbaar, spanden zich de steenen bogen van Black Friarsbrug over het donkere water.

Nog verder verhieven zich de machtige omtrekken van het parlementgebouw en van de Westminster-abbey.

En daar verder op heerschte stellig nog een druk avondleven, maar hier, nauwelijks anderhalf uur gaans verder was het stil, duister, en angstaanjagend.

De twee mannen tuurden even over het water heen, maar toen zij daar niets zagen, snelden zij de Highstreet in.

Zij konden ongeveer dertig schreden hebben

gedaan, toen de kleinste bijna struikelde over iets, dat daar lag uitgestrekt, halverwege in de goot en naast het smalle trottoir.

Hij knielde neer, betastte hetgeen hem bijna had doen vallen en trok met een gesmoorden kreet van afgrijzen zijn rechter hand weer terug, die iets warms, iets vochtigs, iets kleverigs had aangeraakt.

— Een misdaad — een moord ! fluisterde hij ontdaan, zich weer oprichtend. Ik meen dat ik het heft van een mes heb gevoeld. —

Op dat oogenblik klonken er vlak in de nabijheid snelle schreden, en voor de twee zeelieden goed en wel wisten wat er gebeurde, stonden er drie politieagenten vlak bij hen, waarvan er twee hun rijwielen bij de hand meevoerden.

Het licht van de twee fietslampen, gevoegd bij het schijnsel van nog twee zaklantaarns was ruimschoots voldoende, het afschuwelijke tooneel te verlichten, dat zich daar nu voordeed.

Op zijn rug, en overstroomd met bloed lag daar een man, de armen uitgestrekt als een gekruisigde, het een been over het andere geslagen, en met nog open oogen starend naar den donkeren nachthemel.

Er was geen geneesheer toe noodig, om te zien, dat deze man dood was, en dood moest zijn — want het heft van een groot mes stak nog maar alleen uit zijn borst.

Hij moest onverhoeds overvallen zijn, ofschoon men aanvankelijk bij zijn toestand van zijn kleederen moest opmaken dat er een worsteling had plaats gehad.

De overjas was zoo ruw opengetrokken, dat er twee knoopsgaten waren gescheurd. En ook het colbert en het vest daaronder waren blijkbaar in de groote haast en met een grove vuist losgetrokken. Zelfs een deel van de voering van het vest hing naar buiten.

Het was duidelijk waarop het gemunt was geweest. De ongelukkige had zeker geld bewaard in de ruime binnenzak, die in zijn vest was genaaid, en dit had men hem ontstolen.

Want met de voering hing deze zak stukgetrokken naar buiten met bloed bezoedeld.

De agenten hadden dit met een oogopslag opgenomen, en onmiddellijk wendde zich een brigadier wantrouwend tot de twee mannen met de vraag :

— Weten jullie hiervan ?

— Precies evenveel als jullie ! antwoordde de langste der beide zeelieden. Wij hoorden schreeu-

wen, kwamen natuurlijk toelooopen, en waren hier even eerder !

— Iets bijzonders gezien ? vroeg de brigadier met zijn blikken strak gevestigd op de rechterhand van den eenen man, die rood gekleurd was.

— Niets ? Heb je ons soms nog noodig ?

— Zoo'n haast om weg te gaan ? Wacht maar rustig af ! Wij zijn er nog niet ! Bailey wat is dat voor een mes ?

De als Bailey aangesproken agent bukte zich, richtte zich weer op, en zei :

— Het is een mes zooals er duizenden anderen zijn ! Zeelui gebruiken ze veel zoo ! Naar het heft te oordeelen, is het nog splinternieuw.

De beide zeelieden hadden elkander even met den blik geraadpleegd en stonden op het punt, een plek te verlaten, die hun slechts noodlottig kon worden, nu zij daar zoo vlak bij het lijk waren aangetroffen, toen de brigadier, die heel scherpe oogen scheen te hebben, kalm zijn revolver trok en zei :

— Neen, geen grapjes jongens ! Voor mijn part hebben jullie er niet mee uitstaande, maar ik zal je toch moeten meenemen ! Bailey, jij belt de auto op. Wat voor nummer heeft het huis ? Ik laat mij villen als ik het lezen kan ! Wat is dat hier ook voor een donker hol. Houdt je lantaarn eens bij ! Wacht, het is geen tien huizen van de Kit van den stinkenden Li Weng Hu ! Zou er soms nog een aasje leven in hem zitten ?

— Net zooveel als in mijn fietspomp ! antwoordde Bailey schouderophalend. Je kunt hem gerust vervoeren zonder dat het hem zal hinderen. Dus opbellen voor de ziekenauto ?

— Ja, en vlug maar ! Vraag met een een paar man assistentie.

Terwijl hij sprak had hij geen oog van de twee mannen afgewend, en zijn revolver bleef dreigend.

Toen vroeg hij weer, zich tot den langsten wendend :

— Hoe heet jij ?

— Ik heet Smith !

— Zoo, heet jij Smith ? John Smith natuurlijk ? vroeg de brigadier grinnikend.

— Zooals je zegt, brigadier !

— Allemachtig origineel ! Dan heet je kameeraad zeker William Brown ?

— Jij mag nooit weer raden ! gaf de kleinste man ten antwoord.

— Nu dan, Smith en Brown, gaan jullie dan

maar mee! De inspecteur zal bepaald eens willen spreken met lui die zulke ongewone namen dragen. Vooruit Brown en Smith — en zet je schrap, dat is alles wat ik jullie kan aanraden, Sniff let op ze, dat ze niets weggooien!

Er verliepen tien minuten en in dien tijd werd er zoo goed als niets gesproken. „Smith” was al even stilzwijgend als „Brown” maar

de stilste van allen was ongetwijfeld de doode man daar in de goot, die maar met strakke oogen naar boven bleef staren, en met een verbaasd geopenen mond alsof hij aan de sterren de vraag wilde stellen, wat dit alles te beteekenen had en waarom hij daar moest liggen, op dat harde bed van steen, met achtduims staal in het lichaam.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud.

HOOFDSTUK II.

DE LEDIGE ZAK.

De ziekenauto van de politie kwam tegelijk met een inspecteur, een geneesheer van de Yard, en nog drie agenten, de doode werd er ingedragen, het mes nog altijd in de borst, en op een zeildoek uitgestrekt, dat vervolgens over hem heen werd geslagen, en de auto reed snel weg.

Smith en Brown echter werden uitgenoodigd, in een andere auto te stappen, en zij reden, vergezeld door drie agenten en den inspecteur, met de twee rijwielagenten als een soort van eerewacht naar het dichtstbijzijnde politieposthuis.

Het is bekend dat de molen der justitie niet al te snel maalt.

De twee mannen ondergingen een voorloopig verhoor, waarbij zij naar waarheid verklaarden, op het hooren van den doodskreet aanstonds te zijn toegesneld en werden toen eenvoudig in een cachot opgesloten, met de belofte, dat men hen den volgenden dag wel eens nader aan den tand zou voelen.

Dat geschiedde dan ook, en wel in tegenwoordigheid van den dooden man.

Het was een zoogenaamde confrontatie en de coroner of lijkschouwer was er bij tegenwoordig.

Het verhoor had plaats in het groote vertrek van den inspecteur, met zijn hooge smalle, getraliede ramen, en het lijk lag op een baar.

Het moordwapen was uit de wonde genomen, en lag, keurig gereinigd, vlak voor den inspecteur op diens tafel.

Het was een heel gewoon matrozenmes, met een hecht van geel geverfd hout, en een stevige kling van omstreeks 15 centimeters met een breeden rug en een scherpe snede. Een geoefende hand kon met dat mes zeker wel een stoot toebrengen die aanstonds doodelijk was.

De inspecteur speelde wat met dat mes, alsof het een gewoon brievenopener was, richtte toen eensklaps zijn donkere, doordringende oogen op Smith en begon:

— Ik zou nu maar eens beginnen met je waren naam op te geven vriend! De Smith — grapjes, kunnen hier wel achterwege blijven!

— Ik heet Smith! zeide de zeeman koppig.

— Op welk schip vaar je?

— Ik ben werkloos!

— Op welk schip heb je dan het laatst gevaren?

— Op de „Margaret”. Het is een „Tramp”. De schuit is nu in Zuid-Amerika. Voor mijn makker geldt precies hetzelfde. We loopen nu al vier maanden zonder werk!

De inspecteur bleef de twee mannen beurte- lings aankijken met zijn zwarte oogen, terwijl hij met het mes in zijn vloeilegger prikte en zei toen langzaam:

— Ik geloof geen woord van wat je zegt, man. Maar wij zullen het onderzoeken. De „Margaret”, zeg je? En in Zuid Amerika? Buenos Aires?

— Of Rio de Janeiro — ik weet het niet! antwoordde Smith schouderophalend.

— Jammer! Ik hoop dat je andere dingen beter weet. Is dit mes van jou?

De inspecteur had de vraag heel snel gedaan? en aldus een oeroud trucje toegepast. Maar Smith mocht dan zijn wie hij wilde — hij raakt volstrekt niet in de war, en antwoordde kalm:

— Dat mes is niet van mij! Ik heb wel zoo'n soort, maar dat had ik thuis laten liggen!

— Wat noem je thuis?

— Het matrozenhuis, bij de Towerbrug.

— Hoe lang woon je daar?

— Sinds gisteren!

— Wel, wel! en daarvoor?

— Hier en daar!

— Nu, mijnheer Smith, die hier en daar woont, vertel ons nu maar eens, wat je daar in de Highstreet deed!

Smith gaf niet dadelijk antwoord, maar keek den inspecteur met zijn klare, groote, grijze oogen recht in het gelaat en zeide na een poosje met een licht schouderophalen:

— U verliest Uw tijd, inspecteur! Terwijl U hier twee doodonschuldige zeelui ondervraagt, loopt de moordenaar weg. U volgt een verkeerd spoor! Het is zoo zooals wij aanstonds hebben verklaard. Wij liepen langs de Theems, op zoek naar een kroegje, wij hoorden een gil, en wij vonden dien man daar, badend in zijn bloed. Het was stikdonker, en het is heel begrijpelijk dat mijn kameraad eerst bijna struikelde, en toen wilde zien wat daar lag, waarbij hij zijn

handen vuilmaakte ! Is dat zoo verwonderlijk ?

De inspecteur moest natuurlijk in zijn hart toegeven, dat dit alles heel natuurlijk klonk. De beide zeelieden waren volkomen nuchter geweest, en er was veel, wat er op wees, dat deze misdaad, deze bloedige berooving van te voren was beraamd.

Zeelieden doen zulke dingen maar zeer, zeer zelden, en de inspecteur wist dat even goed als de minste van zijn agenten. Maar hij had hier nu eenmaal twee mannen beet, die op de plek van de misdaad waren aangetroffen en hij beschouwde het als zijn plicht, hen zoolang mogelijk vast te houden.

— Maakten ze aanstalten om weg te loopen, Brigadier ? begon hij weer.

— In het eerst niet, inspecteur ! kwam het antwoord. Maar later kreeg ik den indruk, dat zij de beenen wilden nemen !

— Wat heb je daarop te zeggen Smith ?

— Alleen maar, dat de Brigadier goed gezien heeft ! antwoordde Smith kalm. Ik ken onze politie, en ik weet wat het zeggen wil, als ze je eenmaal te pakken heeft ! Wij hebben niets met de zaak te maken, maar voor je dat eenmaal aan een inspecteur van politie aan zijn verstand hebt gebracht ?....

De inspecteur fronste nijdig de dichte wenkbrauwen, en zei :

— Als je werkelijk kunt bewijzen, dat je er niets mee te maken hebt, zou je binnen tien minuten op straat staan !

— Wel, dat kan ik ! Dit is een moord van berooving, niet waar ? Waar is dat geld dan ergens ?

— O, daar zou een medeplichtige mee op den loop kunnen zijn gegaan ! meende de inspecteur.

— Juist — en toen bleven wij achter, om op te passen dat de doode man hem niet achterna zou loopen ! viel plotseling Brown sarcastisch uit.

De inspecteur tikte kwaad met het mes op zijn bureau, en zei :

— Spreek jij als je wat gevraagd wordt, man.

— Nu, vraagt U mij dan iets, zeide Brown brutaal. Denkt U dat het een lolletje is, om hier onzen tijd zoek te raken ? Wij loopen naar een goede schuit te zoeken, en we worden hier vastgehouden op een krankzinnige beschuldiging, die kant noch wal raakt ! Houd daar je Zondagsche humeur nu eens bij !

De inspecteur dacht even na. Hij bevond zich

in een lastig parket. Zelfs zag hij wel in, hoe raadselachtig het zou zijn, dat twee dieven en moordenaars kalmpjes bij het lijk van hun slachtoffer blijven staan, terwijl toch de donkere Theemskade gelegenheid in overvloed aanbod, om ijlings de vlucht te nemen met den buit. Dan zagen die twee zeelieden er volstrekt niet uit als struikrovers.

Maar hij was nog altijd besluiteloos, en durfde hen nog niet te laten gaan

Korzelig wendde hij zich tot den brigadier, en vroeg :

— Is de identiteit van het slachtoffer nu vastgesteld of niet.

— Nog niet chef ! moest de brigadier bekenen. Wij hebben echter nog gisteren nacht foto's laten nemen en die staan nu in de ochtendbladen. Er was volstrekt niets bij hem te vinden, dat ons houvast gaf ! Maar dit is zeker — zijn kleeren, zijn schoeisel en zijn ondergoed wijzen erop, dat hij tot de beste standen moet behoorren, want het is alles in eerste rangs zaken gekocht !

— Geen ring of zooiets ?

— Hij moet er een gedragen hebben, maar die hebben de moordenaars hem blijkbaar ontruikt, want er is een moet zichtbaar in het bovenste lid van den ringvinger, en de huid is bloedig afgeschaafd, toen de schurken hem den ring van den vinger stroopten.

— Geen horloge met cijfer en fabrieksmerk, geen medaillon ?

— Wij hebben alleen maar een stukje gouden horlogeketting gevonden — en de horloge hebben zij ook gestolen !

— Geen merk in zijn kleederen ?

— Dat wel ! Een kleermakersmerk onder de kraag van het colbert ! Een van onze mannetjes is heel in de vroegte er heen gegaan met de jas. Het pak is gemaakt bij Jefferson and Son in Oxfordstreet.

Op dat oogenblik ratelde de telefoon op de tafel van den inspecteur. Deze nam het toestel van den haak, luisterde even, trok een bloknoet naar zich toe, en zeide afgebroken, terwijl hij schreef :

— Met Jefferson ? Hier is inspecteur Langhurst ! — gevonden zegt U ? — Wilt U dien naam nog eens zeggen ? — Spelt U het liever — Dat is een naam waar geen hond of kat uit wijs kan worden ! Ik zal het naspellen ! — M-a-l-e-o-

p-o-u-l-o-s ? Sergei ? Is dat de voornaam ? — Maar dat is een Griek !

Het bleef eenigen tijd stil, en ondertusschen betrok het gelaat van den inspecteur hoe langer hoe meer.

En hij zag ook niet, dat Smith hem met groote aandacht bleef gadeslaan, alsof hij wilde raden, wat er aan het andere einde van de lijn gezegd werd.

Langhurst trommelde zenuwachtig met zijn vingers op de tafel, en toen begon hij weer :

— Hoe lang geleden kocht Maleopoulos het pak bij U ? — Betaalde hij het contant — Zijn laatste adres, als ik U verzoeken mag ?

Weer ging het potlood over de bloknoot, en daarna sprak de inspecteur weer in het toestel :

— Woonde hij reeds lang te Londen ? Schatrijk zeker ? Ik dank U — Nu weten wij tenminste, met wien wij te doen hebben ? — O neen, daar heb ik geen bezwaar tegen ! Maleopoulos werd van nacht vermoord in een klein steegje, dicht bij de Theems.

Met een schok kwam de telefoon rinkelend op de vorken neer. Inspecteur Langhurst was blijkbaar in het geheel niet in zijn humeur. Hij keek beurtelings Smith en Brown eens aan, en dan weer naar het mes dat nog altijd voor hem lag. En in die stilte, die nu volgde, stond de griffier op, en zei, met een verschrikt gezicht :

— Maar die naam van Maleopoulos is bekend, chef ! Hij is een geheime agent van . . .

— Dat weet ik, Mijnheer, dat weet ik, viel de inspecteur hem ongeduldig en op nijldigen toon in de rede. Gij vertelt mij volstrekt niets nieuws. Het vest van dien man, Bailey !

Het bebloede vest werd op de tafel voor hem neergelegd, op een netjes uitgevouwen dagblad.

Met een dik, blauw potlood wentelde de inspecteur het een paar malen om en om, ten einde zijn vingers niet te besmeuren, en dat korte onderzoek scheen hem een geheel andere meening te verschaffen over de beide arrestanten.

Hij keek nog wel knorrig, maar zijn stem had

toch een wat gemoedelijker klank, toen hij zeide :

— Ik geloof dat ik jullie voorloopig wel los kan laten. Het is een eigenaardige zaak. Ik geloof niet dat het hier geld betreft. Dat is te zeggen — jullie hebben hier eigenlijk niets mee te maken — en ik weet niet eens of ik wel verstandig doe, jullie te laten gaan. In elk geval zal ik jullie zorgvuldig laten gadeslaan ! Ik moet . . . Weer ratelde de telefoon, en driftig nam Langhurst het toestel ter hand.

— Hier Langhurst, van bureau 34, wijk Batters. — Met wien ? met Zijne Excellentie in persoon ? Ik, — ja zeker, — ik. Maar dat is verschrikkelijk. — Neen, daarvan is niets bekend, Uwe Excellentie ! — Ik verzoek U een kort oogenblik —

Hij bedekte het toestel met de hand, wendde zich met een nijldigen ruk half op zijn stoel om, en gromde half binnensmonds :

— Laat die kerels weggaan ! Zij zouden wel eens veel meer kunnen hooren, dan goed is !

Kunnen ze vrij uitgaan, chef ? vroeg de brigadier.

— Zij kunnen naar den duivel loopen, zeide de inspecteur kort en bondig. Maar informeer in ieder geval naar hun schip en hun woonplaats. Misschien zijn zij nog bruikbaar als getuigen, als zij het dan niet zijn als beklaagden !

Een korte hoofdknik, de hand ging van de microfoon, en de zeelieden Brown en Smith konden het er voor houden, dat, wat hen betrof, het avontuur een einde had genomen. Zij waren hier plotseling volkomen overbodig geworden, en zij kregen den stelligen indruk, dat men hier veel liever hun rug, dan hun neus zag.

En een oogenblik later stonden zij dan ook weder op straat, en gingen huns weegs, en een donkere schaduw volgde hen op een afstand van een tiental Meters, en meende bepaald, niet te worden opgemerkt.

Maar Smith merkte die schaduw wel degelijk op, want Smith had goede, buitengewoon goede oogen.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

HOOFDSTUK III.

HET BEROEP VAN DEN HEER MALEOPOULOS.

Smith en Brown liepen rustig door, zonder zich al te veel te overhaasten. Een paar malen stonden zij stil, eenmaal om den brand in hun pijp te steken en nog eens om zich van den weg te vergewissen. naar het scheen, en dan knip-oogden zij eens tegen elkander, want de schaduw was nog altijd achter hen, en stond geduldig stil, als zij stilstonden.

De twee mannen hadden omstreeks tien minuten geloopt, in de richting van waar zij gekomen waren tijdens hun onvrijwilligen tocht, toen zij langs een auto kwamen, een groote, gesloten wagen achter welks stuurwiel een chauffeur van reusachtige lichaamsbouw wat scheen te dommelen.

In het langzaam langsloopen floot Smith zachtjes een bekend revuewijsje. De chauffeur keek haastig op. Het wijsje knapte als het ware plotseling af en werd gevolgd door twee of drie snel gefluisterde woorden.

En toen liepen Smith en Brown al weer verder.

Maar tegelijk was de auto in beweging gekomen, en reed langzaam de breede, slecht verlichte straat uit.

Zij moest daarbij opnieuw de beide zeelieden passeeren.

En op het oogenblik dat zij dit deden, rukte Smith vlug het portier open, de twee zeelieden wipten naar binnen, en in pijlsnelle vaart vervolgde de auto haar weg.

De schaduw vloekte op een zeer menschelijke wijze, werd een kort oogenblik onbeweeglijk, en maakte toen rechtsomkeert, wat zeker wel het verstandigste was, dat er gedaan kon worden, want er was heinde en verre in deze armoedige wijk geen taxi of een gewone auto te zien.

Van de andere was zelfs al niets meer te hooren! Een achtervolging zou dus toch geen resultaat hebben opgeleverd. Maar intusschen dacht de schaduw het hare van die twee zeelieden die daar zoo eensklaps de beschikking hadden gekregen over een zeer snellen, grooten wagen!

Het ding had daar stellig op hen staan wachten. Met welk doel echter? Zouden die twee

ke.els dan toch betrokken zijn geweest bij den moord?

Terwijl de politieman, teruglopend, hierover nadacht, keek Brown eens door het kleine, ovale achterraampje, en zonk met een zucht van tevredenheid achterover in de kussens, en verklaarde:

— Ik geloof dat dat op het nippertje was, Edward! Ik moet je zeggen, dat ik een zeer onaangenaam kwartiertje heb doorgemaakt! Een kort onderzoek, en het zou maar al te spoedig gebleken zijn, dat Smith en Brown heel wat anders waren dan zeelieden!

Maar er had toch nog heel wat moeten gebeuren, Brand, voor hij mij als Raffles had kunnen identificeeren! zeide de groote avonturier met een glimlach. Intusschen zijn wij de onvrijwillige getuigen geweest van een zeer merkwaardige misdaad, mijn jongen! Je kende den naam natuurlijk van het slachtoffer?

— Ik meen hem wel eens te hebben gehoord!

— Dat hoop ik, anders zou je geheugen te wenschen overlaten! Acht jaren geleden was een Griek van dien naam betrokken bij het schandaal aan het Spaansche Hof, dat slechts met de grootste moeite en ten koste van millioenen pesetas kon worden gesmoord.

— Je hebt gelijk! riep Brand opgewonden. Dat was het! De vriendschap van den koning voor Inez y Madeiros, een der hofdames! De Griek speelde in die zaak een zeer vreemde rol, en was op een gegeven oogenblik plotseling verdwenen!

— En dat terwijl men hem reeds gearresteerd had! zeide Raffles glimlachend. Maar hij was een zeer lastige beklagde, zooals spoedig bleek, die meer had kunnen loslaten, dan goed was voor het prestige van de Spaansche Dynastie. Daarna werd hij een tijdlang onzichtbaar — tenminste voor de politie! Ik echter heb nog geen drie jaren geleden te Parijs de gelegenheid gehad, een blik te slaan op het eigenaardige arbeidsveld van dezen man!

— Wat is hij dan? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Handelaar in gestolen documenten, mijn waarde! En het moet gezegd worden, dat hij daarbij een prijzenswaardige neutraliteit be-

tracht! Ieder land is hem een welkome prooi, het zijne niet uitgezonderd! En alle soorten stukken zijn hem welkom — nieuwe uitvindingen in artilleriewerkplaatsen, nieuwe recepten voor de toebereiding van een of ander doodelijk gas, ja zelfs een eenvoudige teekening van een nieuw en bruikbaar sluitstuk voor een snelvuur kanon! Maar het liefst zijn hem natuurlijk de geheime verdragen van allerlei aard, want die worden het meest gezocht door alle regeeringen en worden ook het best betaald!

— Maar heeft dit gevaarlijke beroep iets te maken met zijn dood? vroeg Brand verwonderd.

— O ja, dat is zeker! Heb je dat vest wel nauwkeurig bekeken, Brand?

— Natuurlijk! Er zat van binnen een zak in!

— Maar geen geldzak, mijn waarde! Daarvoor was hij veel te groot! Het vest was er heelemaal naar gemaakt, om in die geheime bewaarplaats groote en dikke enveloppen te kunnen wegbergen! Jefferson zal dat waarschijnlijk wel kunnen bevestigen. En heb je niet gehoord dat Langhurst met een of ander Minister sprak, en daarbij van kleur verschoot? Heb je niet opgemerkt, hoe snel hij ons wilde weghebben?

— Dus gelooft ge dat er een of ander staatsstuk vermist wordt?

— Ik ben er zeker van!

— Dan zouden dus de medeplichtigen van Maleopoulos hem hebben beroofd?

— Neen, dat geloof ik niet! Hij werkt maar zeer zelden met helpers! Het liefst doet hij alles alleen.

— Maar de lieden die hem vermoordden, moeten toch geweten hebben, dat hij zulk een kostbaar stuk bij zich droeg?

— Dat spreekt vanzelf! Waarschijnlijk namen zij hem zijn ring en zijn horloge slechts af, om aan een ordinairen straatroof te doen gelooven.

— Dan blijft het zonderlinge nog te verklaren, dat een man als die Griek op dat uur van den nacht in een slop als de Highstreet bevond!

— Ja, dat is vreemd — het is een duister punt — maar wij zullen het ophelderen, Brand! Het geldt blijkbaar een zaak van het grootste gewicht, anders zou de Minister niet in persoon zich in verbinding hebben gesteld met de inspecteurs der verschillende politiewijken!

— Ben je dan van plan deze zaak te onder-

zoeken? riep Brand uit.

— Zonder twijfel! Niemand kan zeggen welk een ongehoord nadeel de diefstal van zulk een stuk aan ons land kan berokkenen. Op die wijze zal onze avond, die reeds nutteloos scheen te zullen voorbijgaan, toch nog vruchten dragen!

— Maar wij hebben kostbare uren verloren! Als je lezing de juiste is, en de moordenaars hebben den Griek een of ander kostbaar document ontstolen, dat zij willen verkoopen aan de regeering van een andere natie, dan kunnen zij reeds een grooten voorsprong op ons hebben.

— Brand, de roof is ditmaal naar het schijnt bijzonder vlug ontdekt, en de roovers kunnen nog onmogelijk een havenplaats bereikt hebben. Het is duidelijk dat daar reeds nu een uiterst scherp toezicht zal worden uitgeoefend op de vertrekkende reizigers.

— De bandieten kunnen van een vlieg-machine gebruik hebben gemaakt.

— Dat is zoo — maar die bereikt men ook niet zoo spoedig, als men in het hartje van Londen verblijft. En dan moet het ook een particuliere machine zijn geweest, want het wordt natuurlijk ook op de officieele vliegvelden scherp uitgezien naar verdachte reizigers! Mijn oordeel is, dat de roovers zich niet zullen overhaasten, op gevaar af, hun bloedig werk ongedaan te zien gemaakt, maar rustig op een goede gelegenheid zullen wachten, het gestolen stuk buiten ons land te brengen!

— Wat zou het kunnen zijn?

— Daarvan weet ik natuurlijk niets. En het komt mij onwaarschijnlijk voor, dat wij er een er van in de dagbladen zullen vinden!

— Dan tasten wij ook volkomen in het duister, en is het dunkt mij onmogelijk, met kans van slagen een onderzoek te beginnen!

— Misschien niet zoo onmogelijk als jij denkt, Brand. Je erkent zelf, niet waar, dat de aanslag voorbereid moet zijn. Het kan niet anders of de roof is gepleegd door personen die uitstekend op de hoogte waren van de levenswijze van den Griek — van zijn geheim beroep, en van zijn jongste plannen! Dat laatste vooral! Wij kunnen hier onmogelijk aan een toeval denken, dat den moordenaars een stuk in handen speelde waarop zij in het geheel niet gerekend hadden! Een straatroover die een goede gekleed man in een duister slop overhoop steekt, berooft hem zoo snel mogelijk van zijn portefeuille, van zijn

horloge en sieraden, maar rukt niet in wilde drift zijn kleeren los, om uit een zak aan de binnenzijde van een vest een groote portefeuille te stelen. Staat dit eenmaal vast, dan zouden wij dus kunnen beginnen met zoeken naar personen, die in den laatsten tijd in aanraking zijn geweest met Maleopoulos. Natuurlijk blijft het daarbij zeer goed mogelijk, dat hij hier enkele medeplichtigen heeft gehad, die hem behulpzaam moesten zijn, en die hem tenslotte laaghartig in een val hebben gelokt, om de opbrengst van het gestolen stuk voor zich alleen te kunnen houden! Verder zou het ons te stade komen, als wij wisten van welken aard dat document is!

— Dat zullen wij nooit ervaren, Edward!

— Misschien toch wel! antwoordde Raffles langzaam.

Hij had het hoofd op de borst laten zinken, en dacht blijkbaar ingespannen na.

De auto had intusschen de sombere morsige wijk verlaten en reed snel voort langs bredere, beter verlichte straten.

— Ik geloof dat het tijd is! zeide Brand na eenige oogenblikken.

Raffles hief het hoofd op en keek naar buiten. Toen liet hij uit overmaat van voorzorg, want het was reeds laat in den nacht en de straten waren bijna verlaten, aan weerszijden de gordijntjes neer, zette pruik en pet af, ontdeed zich van den jekker, trok een goed verborgen lade open aan de voorzijde van den wagen, en die half in den vloer was verborgen, nam er een clacque-hoed uit, benevens een lichte overjas, deed de kleedingsstukken aan, en veegde tenslotte met een doek, die hij uit een blikken doos nam een paar malen over zijn gelaat, zoodat de bruine kleurstof losliet, en daarmede ook de rimpels verdwenen!

Brand had zijn voorbeeld gevolgd, en juist toen zij de lade weer dichtschoven en de gordijntjes optrokken, minderde de auto vaart, en stond een oogenblikje daarna stil voor het huis van Raffles dat hij in de Cromwellstreet bewoonde onder den naam van Lord William Aberdeen.

De twee vrienden stapten uit en onmiddellijk reed de auto verder, om door James Henderson, den reus, naar de garage te worden gebracht.

Dien nacht ondernam Raffles niets meer.

Hij zelf wist maar al te goed, dat dit volstrekt niet kon baten. Het zou zoeken zijn naar een

speld in een hooiberg. Overigens liep het reeds naar drie uur, en een weinig nachtrust kon niet worden ontbeerd.

De dag brak weer aan, jongens liepen luidschreeuwend met stapels dagbladen door geheel Londen, maar geen van die bladen bevatte iets aangaande het vermisten van een kostbaar stuk uit de geheime dossiers van het landsbestuur!

Wel werd er melding gemaakt van den moord op Sergei Maleopoulos, en men sprak ook van den roof van de sieraden — maar van het verdwenen stuk werd niet gerept.

Intusschen liep de minister van Binnenlandse Zaken echter in een toestand van vertwijfeling heen en weer in zijn ruime werkkamer, aan de Downingstreet gelegen, van zijn schrijftafel naar een der groote ramen en weer terug.

Hij was daar reeds om negen uur gekomen, wat voor zijn doen zeer vroeg was, en de boden hadden onmiddellijk gelet op zijn bleek gezicht en waren onder elkander aan het fluisteren gegaan: huiselijke oneenigheid? Een zware veldslag in het Lagerhuis te wachten? Misschien wel zelfs een Kabinetscrisis?

De Minister had zich onmiddellijk in zijn werkkamer opgesloten en was met koortsachtige haast aan het werk gegaan.

Alleen zijn particuliere secretaris was bij hem.

Om half tien stond de minister voor de zoonveelste maal op, en zei, een wanhopig gebaar makend:

— Meredith, dat stuk moet tot iederen prijs terecht komen, voor het in Europa bekendheid kan verwerven!

De secretaris haalde slechts de schouders op. Hij wist beter dan wie ook, wat dat geheime verdrag met den Turk te beteekenen had — een verdrag dat weliswaar nog slechts als schema bestond, maar dat bij een ontijdige openbaring stellig een storm van verontwaardiging zou ontketenen in drie of vier van de voornaamste Kanselarijen van Europa. Wat Rusland betreft — het zou vuur en vlam spuwen, en — het was zelfs zeer goed mogelijk dat het daarbij niet zou blijven, maar dat de Russische Beer zonder veel tijd te verliezen onverhoeds den onvoorbereiden Turk op het lijf zou vallen!

Want hij zelf, Meredith had het stuk opgesteld, en hij was heel trotsch op zijn werk! Het

was bij hem, den minister en nog twee of drie andere leden der regeering bekend als „Het Stuk D.M. 12.”

Men was zeker van de volkomen instemming van Turkije en binnen weinige dagen zou deze voorloopige overeenkomst definitief gesloten en onderteekend worden. Alles wel beschouwd zou men dus bij publicatie zich kunnen verweren met de verklaring, dat het nog maar een overeenkomst „in klad” was — maar het mocht de vraag heeten, of iemand daar in zou loopen! En klad of niet — er bestond veel kans dat Rusland onmiddellijk zou toeslaan, zonder tijd met praatjes te verliezen. En Engeland zou dan moralietig wel verplicht zijn, den ongelukkigen Aspirant-Bondgenoot terzijde te staan, met al de verschrikkelijke gevolgen daarvan.

Op zijn best zou men kunnen zeggen dat het stuk vervalscht was — maar ook dat zou weinig baten, want ook het klad, het schema bestemd om dezer dagen door een vertrouwd kourier naar Constantinipel te worden overgebracht, droeg de handteekening van den minister zowel als van zijn secretaris.

— Wat dunkt je, Meredith — zouden die schurken, die het roofden, het gaan publiceeren?

— Dan zouden het heel domme schurken zijn, Excellentie zeide de secretaris langs zijn neus.

— Wat bedoel je?

— Wel, men steelt zulk een stuk niet voor het genoegen, het in druk te zien — maar om er geld mee te verdienen! zeide de secretaris droogjes. De koopers mogen het dan al of niet openbaar maken, naar mate zij er lust in hebben!

— Maar hoe kwam die bandiet, hoe kwam die Griek er aan? zeide de minister wanhopig, en hij hief zijn handen naar het hooge, prachtig beschilderde plafond op.

Ja, dat was een raadsel dat ook de secretaris niet kon ophelderen. Het klad was in een brandkast weggeborgen geweest, in zijn eigen vertrek, dat naast de werkkamer van den minister was gelegen, en hij had op den dag, waarop de

diefstal plaats vond, dat vertrek niet verlaten.

Het is waar, dat de kast langen tijd had opengestaan, maar hij kon er voortdurend het oog op houden, en des avonds, toen hij de brandkast voor goed afsloot, had het stuk D.M. 12 er nog in gelegen, in zijn enveloppe, met het particuliere zegel van Zijne Excellentie.

Toen de secretaris echter laat in dien zelfden nacht nog eens naar het ministerie terugkeerde, teneinde nog een paar dringende zaken te behandelen, zooals hij wel eens meer placht te doen, toen bleek het stuk verdwenen te zijn, en toch had hij de brandkast moeten openen, en er was niet het minste spoor van braak aan te bespeuren.

Het stond dus in ieder geval vast, dat er tusschen half zes in den middag en half een in den nacht iemand in het vertrek van den secretaris was geweest, die een tweeden sleutel van de brandkast bezat, en die daarenboven de cijfercombinatie van het slot kende.

Dat Maleopoulos persoonlijk den diefstal had gepleegd, behoefde niet te worden aangenomen, en was zelfs niet waarschiijnlijk. Veeleer zou men den roover moeten zoeken onder het personeel! De Griek had eenvoudig met een zeer hooge omkoopsom gewerkt, er zeker zoo het stuk D.M. 12 in handen gekregen — om het reeds een paar uren later weder op zoo tragische wijze te verliezen — een verlies, dat hij met den dood had bekocht.

De minister had zich voor de zooveelste maal voor zijn schrijftafel laten neervallen in den breeden stoel, en sloeg met de vlakke, mollige, blanke handen driftig op de leuning van daarvan.

— Het mag in geen geval uitlekken, Meredith, in geen geval! riep hij nogmaals. De positie van de regeering is toch reeds wankel — en dit zou haar stellig ten val brengen.

De secretaris keek Zijn Excellentie van terzijde ironisch aan. De minister scheen dus in de eerste plaats bedácht te zijn op het behoud van zijn zetel! En toch stonden er heel wat hoogere belangen op het spel!

**Wilt U Uw vriend of U zelve een welkom geschenk
geven, koopt dan een blikken doos Dubec van 50 of 100.**

HOOFDSTUK IV.

VRIENDEN VAN DEN GRIEK.

Er werd op de breede deur geklopt, en een bode trad binnen.

— Daar is een heer, die dadelijk bij U verlangt toegelaten te worden, Excellentie!

— Ik ben nu niet te spreken! zeide de minister barsch. Ik heb wel wat anders aan mijn hoofd! Stuur hem weg!

— Hij zegt dat de zaak van zeer groot belang is, Excellentie!

— Het kan onmogelijk van zulk een groot belang zijn, als, nu ja, als wat ik nu met mijnheer Meredith bespreek! Het is trouwens de tijd nog niet, waarop ik audientie verleen!

— Die heer heeft mij iets gegeven, Excellentie, dat ik U moest ter hand stellen — voor het geval gij hem niet zou willen ontvangen! bleef de bode aandringen.

Hij was wat nader het vertrek ingekomen, en legde een klein snippertje papier voor den minister op het vloei-blad neer.

Deze wierp er een boezen blik op en toen verbleekte hij.

Het papiertje bevatte slechts een paar letters en de cijfers D.M. 12.

De minister verfrommelde het dadelijk tusschen zijn bevende vingers, en vroeg, opstaande:

— Beschrijf mij dien bezoeker eens! Hoe ziet hij er uit? Is hij — zeide hij, dat hij van de politie was?

— Hij noemde zich „Particuliere Onderzoeker” Excellentie, en hij zeide dat hij zooeven per vlieg-machine uit Parijs was gekomen.

De minister wisselde snel en op fluisterenden toon een paar woorden met zijn secretaris, en zei toen:

— Verzoek dien heer hier te komen!

De bode verliet het vertrek, onhoorbaar op zijn vilten zolen, en zoodra de deur zachtjes achter hem was dichtgegaan, zei de minister ontdaan:

— Wat kan dat nu te beteekenen hebben, Meredith?

— Ik weet het niet, Uwe Excellentie — maar ik hoop dat wij het uit zijn mond zullen vernemen, antwoordde Meredith lakoniek! Hoe het echter mogelijk is, dat een Franschman reeds nu iets afweet van den diefstal — dat is mij onbegrijpelijk! Het is toch niet denkbaar

dat Scotland Yard indiscreet is geweest, of buiten haar hoekje is gegaan!

Hij wilde nog iets zeggen, maar reeds ging de deur weer open, en de bode liet den bezoeker binnen.

Een breed geschouderd, kaarsrecht loopend man van een jaar of vijftig trad naar voren. Een korte, zwarte knevel, waarin reeds enkele, grijze haren. Zeer ruige wenkbrauwen, waaronder de oogen gedeeltelijk schuil gingen. Goed maar eenvoudig gekleed, met een heel klein tikje Franschen zwier.

Hij bleek het Engelsch volkomen machtig te zijn, maar zijn accent was toch tamelijk goed verneembaar.

Hij wachtte rustig totdat de bode zich weer verwijderd had, kwam toen nog wat naderbij, zoodat hij op zachten toon kon spreken, en begon:

— Mijn naam is Dumoulin. . Ik behoor tot de Sureté Secrète.

De minister schrikte, en de bezoeker ging glimlachend voort:

— Ik zie dat die naam U niet zeer aangenaam treft, Excellentie! Heel begrijpelijk! Wij zijn nuttig, wij zijn zelfs onontbeerlijk, maar officieel kent men ons liever niet van hooger hand! Eigenlijk zijn wij niets anders dan spionnen, in het vuur gebracht tegen de spionnen van andere landen! Als wij slagen, verneemt niemand er ooit iets van, en bij een mislukking zijn wij de zondebok, en moeten er alle lasten van dragen! Ik zeg dit slechts bij wijze van introductie. Hier zijn mijne papieren! Ik zou gaarne eenige woorden met U wisselen, naar aanleiding van — hetgeen er op het snippertje papier stond, dat U zooeven, onvoorzichtig genoeg, in den papiermand hebt laten vallen! En als het kan zou ik U liefst onder vier oogen willen spreken!

— Dit is mijn secretaris Mijnheer Meredith en voor hem heb ik geen geheimen! zeide de minister, met een kort handgebaar. Ik verzoek U, zeer kort te zijn! Wat brengt U hier, en wat weet gij?

Dumoulin had een snellen blik op den secretaris geworpen, haalde even de schouders op, en zeide:

— Zooals gij wilt! Wat ik weet is nog niet

veel, en ik ben gekomen — om meer te vernemen!

— Maar hoe kan men in 's hemelsnaam te Parijs nu reeds weten, wat hier slechts aan drie of vier personen bekend is? fluisterde de minister, schor van drift.

Dumoulin keek Zijne Excellentie een oogenblikke doordringend aan, en antwoordde toen afgemeten:

— Er blijft mij niets verborgen, Uwe Excellentie. Er is gisteravond een stuk ontvreemd, voorloopig aangeduid als D.M. 12, en van het aller grootste belang voor Engeland — en voor een andere natie, die wij buiten bespreking zullen laten, omdat zij er volstrekt niet op aankomt! Het stuk is in handen geraakt van een zekeren Maleopoulos, die gister avond omstreeks middernacht vermoord werd, en beroofd van het kostbare stuk. Ik was toevallig hier te Londen....

— De bode zei dat gij per vliegmaschine hier waart gekomen! zeide Meredith. Zijn stem had een scherpen klank, en zijn oogen keken den Franschman achterdochtig en van terzijde aan.

— O, dat was een uitvlucht, zeide Dumoulin luchtig. Eigenlijk was het slechts een halve leugen, want inderdaad heeft een vliegtuig mij hier gebracht, al was het dan niet juist vanmorgen.

De minister was weer opgesprongen, en stond nu voor den bezoeker stil, om hem op denzelfden fluisterenden toon te vragen:

— Zijt gij de eenige die het weet?

— Gij bedoelt — van mijn collega's? Ja, ik heb het nog aan niemand gezegd!

— Hoe hebt gij het ontdekt?

— Dat is mijn zaak! Uwe Excellentie houde mij tengoede, dat ik geen beroepsgeheimen verklap! Overigens zie ik met genoegen, uit den aard van Uwe vragen, dat al mijn vermoedens bevestigd worden! Zelfs al had ik niet geweten, dan zoudt gij mij door die vragen op het juiste spoor hebben gebracht!

De minister beet zich op de lippen, wreef zijn witte handen over elkander, en trok met een ruk een stoel naar zich toe. Hij ging vlak bij den bezoeker zitten, en hernam:

— Laten wij spijkers met koppen slaan! Het dient nergens toe, den diefstal tegenover U nu nog te ontkennen. Maar wat is dan de reden van Uw bezoek?

— Wel, de eenige reden is mijn wensch, U

behulpzaam te zijn bij het opsporen van den dader, als dat mogelijk zou zijn!

— En denkt gij soms dat gij daartoe beter instaat zoudt zijn, dan onze eigen mannen? vroeg Meredith, met die verachting van den rasechten Brit, voor alle instellingen die niet Engelsch zijn.

De groote doordringende oogen gingen langzaam naar den vrager en toen antwoordde Dumoulin rustig:

— Zonder grootspraak, dat geloof ik inderdaad. Ik geloof U toch reeds een staaltje van mijn bekwaamheid te hebben geleverd! Een Fransch spionage-agent weet reeds, wat nog pas drie of vier Engelschen weten. Acht gij dat zelf ook niet een sterk stukje?

— Een sterk stukje? barste de minister uit. Het is toovenarij — het is duivelswerk. Maar wij kunnen U hier niet helpen. Gij ziet dat ik eerlijk ben. Wij zelven weten niets, en kunnen ons niet voorstellen in welke richting wij moeten zoeken. Ik kan U dus alleen maar verzoeken Monsieur Dumoulin, en dat met den meesten aandrang, om op Uw eerwoord te beloven dat gij met niemand te Parijs of waar dan ook zult spreken over hetgeen gij ontdekt hebt — tenzij wij de enveloppe ongeschonden terugvinden den dief in handen krijgen!

— Die belofte leg ik gaarne af, Excellentie — maar heengaan doe ik niet zoo spoedig! zeide Dumoulin, en hij bleef kalm zitten waar hij zat. Ik stel er nu eenmaal mijn eer in, deze zaak tot klaarheid te brengen. Want ziet gij — er is iets dat mij waarschuwt, dat hier Franschen aan den slag zijn geweest.

— De dief was een Griek! verbeterde Meredith.

— Ik heb het oog op de dieven die hem bestalen, zeide Dumoulin kortaf. Het moet dunkt mij Uw eerste zorg zijn, die dieven weer in handen te krijgen, pas later kan er aan gedacht worden, eens te onderzoeken, hoe Maleopoulos zich in het bezit heeft kunnen stellen van het geheime verdrag, dat toch zeker wel goed betaald zal zijn gebleven.

— Het lag in de stalen Safe van mijn secretaris, in het vertrek hiernaast! zeide de minister op een toon van wanhoop. Hij sloot ze zelf, hij ontsloot ze zelf weer — en uit de gesloten kast was het document verdwenen!

Dumoulin keek een tijdlang strak naar het vloerkleed, waarvan hij het patroon vol aan-

dacht scheen te bestudeeren, en hief toen met een ruk het hoofd op om te zeggen :

— Dan moet er natuurlijk een tweede sleutel geweest zijn, in handen van een onbevoegde. Een andere mogelijkheid is natuurlijk ondenkbaar.

— Ja, die is ondenkbaar ! bevestigde de minister kortaf.

— Nogmaals, Excellentie — dat is een zaak van latere zorg ! Van het grootste belang is thans, dat de moordenaars, dat de dieven gevonden worden ! En de tijd dringt, dat zult gij zelf ook wel begrijpen ! Alle stations en alle havens worden natuurlijk bewaakt !

— Er kan geen muis door ! zeide Meredith grimmig.

— Dat had ik natuurlijk verwacht ! hernam de Fransche spionage-agent. Van de vliegvelden zal natuurlijk wel hetzelfde gelden ! Maar toch — er moet dadelijk handelend worden opgetreden ! Men weet hoe zulke dingen gaan. Het duurt te lang, de aandacht van de politie is slap, de mazen van het net worden langzaam maar zeker groter — tot zij groot genoeg zijn, om de muis door te laten, waarvan Uw secretaris zooeven sprak.

Dumoulin was opgestaan, en vervolgde, reeds naar zijn hoed grijpend :

— Ik had kunnen gaan onderzoeken, Excellentie, zonder er iemand iets van te zeggen. Het eigenlijke doel van mijn komst is dan ook alleen, U te verzoeken, mij te willen steunen !

— In welk opzicht kan ik U behulpzaam zijn, Mijnheer ? vroeg de minister knorrig en onwillig.

— Door mij de hand boven het hoofd te houden, wanneer er klappen mochten vallen ! Gij weet dat wij agenten van den geheimen dienst niet altijd even zachtmoedig kunnen optreden.

De minister schudde het hoofd en antwoordde :

— Wat gij daar vraagt is onmogelijk ! Zooiets kunnen wij niet doen. Kunnen wij dat, Meredith ?

De secretaris haalde de schouders op, en antwoordde kortaf :

— Mijnheer Dumoulin zelf moest beter weten ! In Frankrijk zal het wel evenzoo gaan als bij ons, mijn waarde Heer ! Wij kennen U niet — en wij willen U niet kennen ! Spionage en contra

spionage zijn geen regeeringsinstellingen, en officieel kent geen enkele regeering iets van dien aard ! Om het kort te zeggen : Spionage bestaat niet ! Officieel tenminste niet. Reken er dus volstrekt niet op, dat wij U ook maar in het gerinste terzijde kunnen staan, of U beschermen — als U hier te Londen iets onaangenaams mocht overkomen !

— Zou daar dus kans op bestaan, denkt gij ? vroeg Dumoulin, zijn hoed tusschen zijn vingers ronddraaiend.

— Groote kans ! Als de dieven van het document er achterkomen, dat een vreemdeling zich met hun zaken wil gaan bemoeien....

— O, daar zullen zij niet achterkomen, zeide de Franschman luchtig.

— Dat kan men nooit weten ! hernam Meredith kortaf. In Uw plaats zou ik voorzichtig zijn, Mijnheer Dumoulin !

— Ik dank U voor den raad, en zal hem weten op te volgen, als het noodig is ! hernam de agent. Ik ben dus op mijzelf aangewezen, en behoef niet te rekenen op Uw steun ?

— Neen, Mijnheer ! Want wij kunnen geen lieden helpen, die er officieel niet zijn ! zeide de minister, met een droevige poging om te grijnslachen. Slaagt gij — wel, onze regeering zal dat weten te waardeeren, die belofte kan ik U wel geven !

— Nu, dat is tenminste iets ! zeide Dumoulin spottend. Maar als ik een kogel door de ribben krijg, of een mes tusschen de schouderbladen — dan zal men mij vlug en netjes onder den grond stoppen, zonder dat er een haan naar kraait ! Ik weet nu tenminste waaraan ik mij te houden hebt. Wilt gij mij althans veroorloven, heel voorzichtig het personeel van Uw departement te ondervragen ?

— Neen, dat kan ik niet toelaten ! kunnen wij wel Meredith ?

— Onmogelijk antwoordde de secretaris hoofdschuddend. Zij zouden het maar al te spoedig begrijpen, wat er eigenlijk gaande is.

— Wilt gij mij dan tenminste toestaan, Uw eigen vertrek even te bezichtigen ?

— Mijn waarde heer, zeide de secretaris ongeduldig, er zijn hier reeds vier uitmuntende beambten van Scotland Yard geweest — gelooft gij nu werkelijk dat gij iets meer zult ontdekken als zij ?

— Gij zult mij een bluffer noemen, maar dat geloof ik inderdaad, zonder zelfs nog te weten

wat zij dan eigenlijk ontdekt hebben! antwoordde Dumoulin met een gulle lach. Ik heb namelijk een zeer bijzondere methode van onderzoek. En dan — een vreemdeling staat altijd zuiverder en minder bevooroordeeld tegenover zulke zaken! Dit is Uw vertrek?

Hij was ongeneerd reeds naar de fraai gemeubelde zijkamer gegaan, zonder toestemming af te wachten, en liep aanstonds toe op de brandkast, een vrij groot, fraai en modern meubel, dat halverwege in den muur was gemetseld.

Hij bukte zich, bekeek het slot, kroop een oogenblikje over den vloer heen en weer, bekeek ook de vensterbank, en liep toen langzaam van het raam weer naar de kast terug.

— Sherlock Holmes, hè? vroeg Meredith, die op den drempel was komen staan, met een lachje.

— Wel, het is niet altijd goed, den spot te drijven met dien armen Holmes! lachte Dumoulin terug. Hij heeft werkelijk wel eens knappe dingen gedaan — al zijn die dan ook verzonnen! Het document was in die kast toen gij dit vertrek verliet?

— Het was daar in!

— Gij kwaamt om een uur of één terug, om te werken, en moest de kast met Uw sleutel weer opendoen?

— Zoo is het! Maar voor den duivel — hoe kunt gij dat weten? zeide Meredith verbaasd.

— Ik had reeds het genoeg U mede te deelen, Mijnheer, dat mij maar zeer weinig verborgen blijft! gaf Dumoulin ten antwoord. En van morgen in de vroege is er met de politie door U en den minister over de zaak getelefoneerd — en sommige telefoontoestellen lekken wel eens! Misschien begrijpt ge mij — misschien ook niet. Ik weet het, dat is de hoofdzaak! Nu, het staat dus vast, dat de roof moet hebben plaats gehad tusschen half zes en, laat ons zeggen 11 uur!

— Waarom kan het niet later gebeurd zijn? vroeg de minister die ook in het vertrek was gekomen.

— Niet later? maar Excellentie, mij dunkt dat de roof eerder veel vroeger moet hebben plaats gevonden, gaf de Fransche agent ten antwoord, immers — de dief, of de man die den dief, omkocht. Maleopoulos werd omstreeks 12 uur in den nacht vermoord op een plek, die minstens een uur rijdens met een goede auto

van dit gebouw verwijderd ligt — en hij had het gestolen stuk in zijn binnenzak!

— Alles goed en wel! maar dat staat nog volstrekt niet zoo vast! zeide Meredith.

Dumoulin wendde snel zijn gelaat naar den secretaris, en herhaalde:

— Het staat niet vast? Maar — ik dacht van wel! Als het niet vast staat, dan tasten wij ook geheel en al in den blinde!

Het bleef een oogenblikje stil in het fraaie werkvertrek, en de drie mannen keken elkander zwijgend aan.

Het was alsof nu eerst het zonderlinge van het geval tot hen doordrong — dat er onderzoek werd gedaan naar de roovers van een geheim verdrag, terwijl nog niemand met zekerheid wist, of de Griek het wel inderdaad in den zak binnen in zijn vest had gedragen!

Dumoulin sprak het eerst weer. Hij liet een helder lachje hooren, en zeide, terwijl hij boog voor den minister:

— Ik zal U niet langer berooven van Uw tijd, Excellentie, die ongetwijfeld zeer kostbaar moet zijn! Wanneer het is vastgesteld, dat de Griek het stuk stal, dan wel er opdracht toefaf — dan ga ik opnieuw aan den arbeid! Tot zoo lang — mijn dank voor Uw vriendelijke ontvangst, Mijnheer Meredith, het was mij een genoeg, kennis met U te mogen maken!

En met die woorden verliet de Franschman haastig het werkkabinet van Zijne Excellentie, en liet daarbinnen een minister achter, die mischien voor het eerst van zijn leven met een mond vol tanden stond, en te verbluft was, om zelfs een woord ten afscheid te kunnen spreken.

Dumoulin daalde haastig de marmeren trap af, bereikte de vestibule, en ging langs het glazen hok van den concierge door de prachtige oude deuren naar buiten.

Downingstreet was op dat uur van den dag bijna verlaten.

Dumoulin liep haastig voort, ging eensklaps een zijstraat in, toen nog een, stak een klein, schilderachtig pleintje over, en vond in een andere, smalle straat een groote, gesloten auto, die bestuurd werd door een chauffeur van herculischen lichaamsbouw.

Hij opende het portier, na den man een paar woorden te hebben toegefluisterd, en nam plaats naast Charles Brand, die daar rustig in een sportblad zat te bladeren maar nu onmiddellijk en nieuwsgierig vroeg:

— Resultaten bereikt? Hebben ze alles geslikt wat je hun op den mouw spelde?

— Alles! Noem mij eens iets op, Brand wat men een minister van de kroon niet kan wijs maken!

— En zij hebben niet door je vermomming heengezien?

— Dan zat ik hier waarschijnlijk niet!

Raffles lachte tevreden en ging voort:

— Mijn papieren als Gaston Dumoulin waren onberispelijk in orde. Maar de heeren schenen mijn komst niet zoo bijzonder op prijs te stellen! Hulp behoefde ik in geen geval te verwachten! Nu, ik zou het zonderling gevonden hebben, als het anders ware geweest. En vertel mij nu eens Brand voor ik verder ga, of jij zelf iets ontdekt hebt, wat de moeite waard is. Heb je vrienden van den Griek kunnen vinden?

— Verscheidene! En daaronder zijn er een

paar van de soort die hem nuttig konden zijn. Een schrijver, en een kommies. De laatste leefde ver boven zijn stand, wordt gefluisterd, en....

Maar Raffles schudde het hoofd en viel hem in de rede

— Die kommies of klerk zou in de gelegenheid moeten zijn geweest, om een tweeden brandkastsleutel te maken, Brand en om dat te kunnen doen, zouden zij herhaaldelijk de brandkast van Meredith hebben moeten naderen! En dit is nu onmogelijk, zooals ik al ben te weten gekomen. Niemand mocht ooit dat vertrek betreden.

— Goed — het kan verboden zijn geweest, maar daarom kan het toch wel geschied zijn!

— Neen, Brand, ook dat niet!

En peinzend voegde hij er aan toe:

— Neen — wij zullen in een andere, in een geheel andere richting moeten zoeken, Brand!

◆

Lord Lister kwam, zag en stak een Dubec-sigaret op!

◆

HOOFDSTUK V.

DE GESLUIERDE BEZOEKSTER.

Raffles had als Dumoulin zijn intrek genomen in een goed tweede rangs hotel in de Fenchurch Street. Brand was daar zijn Engelsche mentor, een soort van gids, of als men wil secretaris, die hem den weg moest wijzen in dat verschrikkelijke doolhof van pleinen en straten.

Wat James Henderson, den reusachtigen chauffeur betrof — Raffles had hem onder zijn bereik willen houden, en daarom logeerde hij in hetzelfde hotel, slechts een verdieping hooger.

Niet zoodra waren Raffles en Brand hun kamer binnengetreten, of de eerste, zijn jas en hoed neerwerpend begon aanstonds:

— Wat ons in deze zaak het eerst moet treffen, Brand, is de plek, waar de moord werd gepleegd. Dat is voor mij het zonderlingste. Een man als Maleopoulos, die hier volkomen vreemd is, en die een zekere graad van beschaving heeft bereikt, komt niet in zulke smerige, duistere sloppen. Als hij clandestin had willen schuiven, dan had hij heel gemakkelijk een opiumkit in het Westend, of zelfs een Soho kunnen vinden.

— Je meening is dus, dat hij daar niet alleen is gekomen?

— Ja, dat is mijn meening! Hij is er heengebracht — en zeer vermoedelijk door den moordenaar zelf, omdat we toch niet kunnen aannemen, dat die zijn slachtoffer daar bij toeval ontmoette. Want dit moeten wij goed onthouden: Het was voorzien op het stuk D.M. 12! Iemand wist dus dat hij dat bezat. En nu moet je vooral nauwkeurig letten op het korte tijdsverloop, hetwelk verstreek tusschen den diefstal en den moord!

— Ja, dat is mij natuurlijk aanstonds opgevallen! zeide Brand langzaam het hoofd schuddend. Iemand moet geweten hebben, dat de Griek het stuk in zijn bezit had!

— Ik ga nog verder Brand! Iemand moet geweten hebben, dat de Griek het stuk zou stelen, of, om nog juister te zijn: dat de Griek het op dat en dat oogenblik in zijn binnenzak zou hebben! Dat is natuurlijk niet hetzelfde.

— Wat bedoel je daarmee! vroeg Brand verbaasd. Wil je daarmee zeggen dat Maleopoulos het stuk niet zelf uit de kast heeft genomen?

— Brand — de secretaris Meredith heeft ons zelf door zijn verklaringen duidelijk gemaakt, dat dit onmogelijk is!

— Maar met een tweeden sleutel....

— Met een tweeden sleutel kan men ongetwijfeld een brandkast openen — mits men de cijfercombinatie kent! Maar slechts twee personen kenden die, namelijk de minister en zijn secretaris! En een sleutel maakt men niet zoo gemakkelijk na, vooral niet van die soort van sloten! Ik behoef je zeker niet te zeggen, dat een wasafdruk van zulk een veiligheidsslot niet gemaakt kan worden. Neen, men moet den sleutel zelf in handen weten te krijgen, en dat niet voor eenige minuten, maar voor vele uren!

— Maar wat zou dan de rol van den Griek geweest kunnen zijn?

— Alleen die van tusschenpersoon! Hij moest het stuk verkoopen, omdat de dief zelf dat onmogelijk kon doen!

Brand slaakte een gesmoorden kreet, en begon haastig te spreken:

— Maar in dat geval — als die opvatting juist zou zijn, dan zou alleen maar....

Op dit oogenblik werd er op de deur geklopt, en de kellner kwam aankondigen:

— Neemt U mij niet kwalijk, Monsieur, daar is een dame, die U dringend verlangt te spreken!

— Een dame? herhaalde de gewaande Dumoulin verwonderd. Maar vriend, dat is onmogelijk! Dat moet een vergissing zijn. Ik ben hier nog nauwelijks eenige uren, en zelfs voor een Parijzenaar is die tijd wel wat kort, om vriendschap met dames aan te knoopen!

— Zij zegt, dat gij haar ook niet kent, Mijnheer! Zij wist niet eens Uw naam! hernam de kellner weer. Zal ik haar wegsturen?

— Een oogenblik! zeide Raffles tot den man, die zijn voet al weer over den drempel had. Hoe wist je dan dat ze mij wilde spreken?

— Omdat ze U nauwkeurig beschreef! Ze moet U in een auto zijn nagereden, zooeven. Ze zei dat U gekomen was met een maandwagen, die door een reus van een chauffeur bestuurd werd. Toen ben ik regelrecht naar U toegelopen! Wegsturen? Wij houden hier niet van die opdringerige dametjes!

— Wacht toch nog een oogenblik, jij drift-

kop! zeide Raffles. Heeft zij haar eigen naam niet genoemd?

— Neen — ze zei, dat ik maar tegen U moest zeggen, dat het om het stuk D.M. 12 ging. Ik dacht natuurlijk dat ze dronken was! Als ze veel kabaal maakt, roep ik de politie!

Het gelaat van Raffles was verstrakt op het hooren van die woorden. Hij zeide op zijn rustigen, koelen toon:

— Je zult niets van dat alles doen, mijn waarde, maar die dame onmiddellijk boven laten! Wacht nog even! Hoe ziet ze eruit?

— Dat kan ik U onmogelijk zeggen, Monsieur! Ze droeg een autosluier voor het gezicht! Je kon alleen haar oogen zien — maar die waren dan ook kolossaal!

— Laat dan die dame met de kolossale oogen hier komen, dan kan zij mij zelf verklaren, wat zij wenscht! Neen, je behoeft mij niet zoo angstig aan te zien, want het wordt geen Fransch liefdesdrama! Stel je maar gerust, en maak dat je wekomt!

De kellner ging heen, de deur sloot zich weer, en Raffles en Brand zagen elkander aan.

— Wat kan dat te beteekenen hebben? mompelde Brand. Hoe kan een vrouw al weten, dat Dumoulin al hier is?

— Ik moet er je aandacht op vestigen, Brand, dat ze in het geheel geen naam heeft genoemd! antwoordde Raffles, zacht. Maar het is dunkt me zeer duidelijk dat ze mij van het ministerie af moet hebben gevolgd. Denkelyk heeft ze mij daar zelfs zien binnen gaan.

— Maar waarom heeft ze ons gevolgd? Wie is ze? vroeg Brand, en er klonk ongerustheid in zijn stem.

— Dat zullen wij zeker aanstonds vernemen, maar misschien zijn een paar voorzorgsmaatregelen toch niet overbodig!

Raffles was snel op de kleine schrijftafel toegegaan, die tusschen de twee ramen stond, ontsloot een lade, en nam daaruit een kleine browning, die hij op het vloeiblad legde, en losjes met een krant bedekte.

Hij had dit nauwelijks gedaan of er klonken al weer schreden, de kellner klopte aan, de deur ging open, en de man liet een vrouw binnen, van wier gestalte niet veel te bemerken viel, want zij droeg een zeer lange, lichtgrijze autojas, om het middel dichtgesnoerd met een riem. Aan den kleinen hoed was een donkergroene sluier bevestigd, en zij had dien zoodanig om

het gelaat gewikkeld, dat daarvan inderdaad niets te onderscheiden was dan de groote, glanzende, donkere oogen.

Ze bleef onbeweeglijk bij de deur staan, en wachtte totdat de kellner zou zijn heengegaan.

Zij bleef scherp toeluisteren tot zijn schreden waren weggestorven, schoof toen met een snelle beweging de knip voor de deur, en trok er de zware portiere voor.

Toen kwam ze vlug op Raffles toelopen, die zijn plaats bij de schrijftafel niet verlaten had, en klaar was om ieder oogenblik de browning te kunnen opnemen.

Dicht voor hem bleef zij staan, en voor Raffles het verhoeden kon, had zij snel als de gedachte een korte, heftige ruk gegeven aan het fraai vervaardigde baardje, dat zijn wangen en kin bedekte. En hoe goed en stevig ook was gemaakt, het mannelijk sieraad verschoof een weinig.

Maar hoe bliksemssnel haar gebaar ook was geweest, Raffles was niet achtergebleven, en zij voelde de drukken van den zwarten, dreigenden loop al ter hoogte van het maagkuiltje, toen haar hand nog naar het gelaat van Raffles was opgeheven.

Zij lachte kort, blijkbaar zonder een spoor van vrees, en zei schouderophalend:

— Doe dat speelgoed maar weg, Raffles! Ik wist wel dat ik mij niet had bedrogen. Zie je, er bestaan op deze wereld toch enkele menschen, die redenen hebben, om je onder alle vermommingen te herkennen! Die je gezicht niet wilden en ook niet kunnen vergeten.

De vrouw was kalm een paar passen achteruit gegaan en wikkelde langzaam den sluier van haar gelaat los.

Het was een mooi, maar doodsbleek gelaat, van een vrouw van omstreeks 30 jaar.

Afgemeten vroeg ze:

— Herken je mij niet, John Raffles?

De vrouw had tot dusverre voortdurend in het Fransch gesproken en nu pas viel dat Brand op, die heel vlug een omtrekkende beweging naar de gangdeur had gemaakt, teneinde te voorkomen, dat de vrouw zou kunnen vluchten, of het hotel in opschudding zou kunnen brengen.

Raffles keek een oogenblikje in het witte, strakke gezicht, en riep toen op een toon van groote verbazing:

— Irma Fleury!

Heel even ontspande zich het strakke gezicht,

en de stem van de vrouw beefde toen zij zei :

— Ik ben gelukkig dat je mij herkent, Raffles, ja, Irma Fleury, die je omstreeks vier jaren geleden hebt gered uit de klauwen van een schurk, met gevaar voor je eigen leven, die je hebt trachten te verbeteren, die je eens kans hebt willen geven, om een nieuw leven te beginnen ! Wel, ik heb het eerlijk gepoogd, dat zweer ik ! Maar de omstandigheden waren nu eenmaal tegen mij. Ik zal kort zijn. Ik geloof niet dat ik mij heel veel verbeterd heb. Het komt er ook niet meer op aan. Alles is nu toch gedaan. Voor goed.

Zij had op een korte, afgebeten manier gesproken, en de woorden er als met moeite uitgestooten.

Nu ging ze voort.

— Dat alles gebeurde in Parijs. Je moet het je nog herinneren.

— Ik herinner het mij, Irma — en het doet mij leed, dat je mij moest zeggen — wat je zoeven hebt gezegd.

— Ik was te zwak. Voor zulk een grooten ommekeer moet je een sterke, ijzersterke natuur hebben ! En die bezat ik niet. Maar daarom ben ik altijd aan jou blijven denken als aan den eenigen man, dien ik inderdaad ooit heb hooggeacht.

— Wat heb je gedaan in die jaren ?

— Oh, van alles ! antwoordde de vrouw onverschillig. In Rusland gespionneerd voor Amerika, en in Amerika voor Engeland ! Je weet wel, — die roof van het diamanten halssnoer van gravin de Buzy in Monte Carlo, twee jaren geleden — dat was mijn werk ! Heelemaal alleen opgeknap ! Ik heb me nooit kunnen begrijpen, wat dat dwaze, ijdele schepsel van ruim zestig jaar met juweelen moest uitvoeren ! En daarna weer spionage — verbonden geweest aan wat ze hier met een deftig en onbeteekenend woord „Het Departement” noemen. Ja, er zijn heel wat mobilisatieplannen en geheime instructies door deze vingers gegaan, Raffles !

— Maar — wat is het doel van je komst ? vroeg Raffles, die haar een stoel had toegeschoven.

— Het is tweeledig ! Ik kom je bescherming inroepen voor de tweede maal van mijn leven, en kom je tegelijkertijd waarschuwen ! Ik — ik was de vriendin van Sergeï !

Raffles en Brand wierpen elkander een veelbeteekenenden blik toe. Het doel van dit zon-

derlinge bezoek begon zich reeds flauwtjes voor hen af te teekenen.

Irma Fleury wrong met een smartelijk gebaar haar mooie handen, die in haar schoot hadden gelegen, en ging op heeschen toon voort :

— Hem had ik lief ! Met alle anderen heb ik steeds maar gespeeld ! En nu is hij vermoord — en ik zal moeten oppassen, want ze hebben het ook op mij voorzien !

— Waarom ? Wat heb je met de zaak te maken, Irma ?

— Luister, Raffles ! Ik ben te lang hier in Londen, in het wereldje van de spionage, en de contraspionage geweest, om niet goed op de hoogte te zijn — al weet ik dan ook niet alles. Aan het departement zijn lieden verbonden, die een menschenleven niets waard achten, zoodra het gaat om de belangen van hun land ! Maar met die gevoelens wordt wel eens gespeeld — en er worden menschen uit den weg geruimd, om heel andere motieven dan vaderlandsliefde ! Maar och — dat gaat onder de groote massa door ! Het is nu eenmaal de risico van het vak.

— Weet jij, wie het stuk D.M. 12 gestolen heeft, Irma ? vroeg Brand.

Irma wendde Brand haar bleek gezicht toe, en zei :

— Ik weet het niet — maar ik heb een sterk vermoeden ! Maar dit weet ik wel, Sergeï was maar tusschenpersoon ! Hij had het stuk moeten verkoopen. Er was zes millioen mark voor geboden.

— Zes millioen mark ! herhaalde Raffles hoofdschuddend. Dat is een geweldig vermogen ! Het was dus Duitschland dat het stuk wilde hebben ?

— Ja.

— Zeide Sergeï Maleopoulos U niet, van wie hij het stuk had ontvangen ?

— Hoe kon hij mij dat zeggen ? Ik heb hem immers niet levend teruggezien, nadat zij hem het stuk gaven !

Er kwam een droge snik uit de keel van de vrouw, en haar oogen brandden.

— Je weet dus niet, Irma, voor wien Sergeï het stuk zou verkoopen ? vroeg Raffles, en even liet hij zijn hand op haar gebogen schouders rusten.

— Ik kan het alleen maar vermoeden ! antwoordde zij op doffen toon. En daárom juist kom ik je waarschuwen, Raffles. Zij zijn daar buitengewoon slim. Misschien hebben zij door

je vermomming heengezien!

Raffles schudde het hoofd, en gaf ten antwoord:

— Ik ben er heel zeker van, Irma, dat dit niet het geval is!

— Met wien heb je daar gesproken? Ik hield al den geheelen ochtend den ingang in het oog!

— Met den minister, en met zijn secretaris, Meredith.

De vrouw bleef een oogenblik strak voor zich uitzien, en vroeg toen weer:

— Heb je iets bijzonders ontdekt? Waarvoor heb je je eigenlijk uitgegeven?

— Voor een man van den geheimen dienst te Parijs.

— Dat vermoedde ik al half en half, zoodra ik je zag binnengaan, en dien reus van een chauffeur meende te herkennen! Ik herkende je bijna aanstonds!

— Ik heb er niets bijzonders ontdekt! zeide Raffles. Dat wil zeggen. Er is geen sprake van dat de kast is opengebroken. Zij is geopend het zij met den sleutel van den minister of van den secretaris — het zij met een anderen, die naar een van die twee sleutels is nagemaakt!

De vrouw schudde heftig het hoofd. Zij was opgesprongen, en riep:

— Onzin! Er zijn geen sleutels nagemaakt! Ik zal je....

Zij hield plotseling op, liep naar het raam,

opende het, en boog zich over de borstwering om naar buiten te zien.

Fenchurch Street wordt nooit druk bezocht, en ook nu waren er maar weinig voorbijgangers en auto's.

Irma Fleury keek langzaam rechts en links de straat af, deed even langzaam het venster weer dicht, en zei zacht:

— Mijn leven loopt gevaar. John Raffles! En Sergei is er niet meer, om mij te beschermen. Daarom kwam ik bij jou en bij je vriend. Ik weet dat jullie dappere mannen zijt. Ik kan je als belooning alleen maar helpen bij het opsporen van de taffe moordenaars!

— En — van het gestolen stuk?

— Daarvan misschien ook — als je dat de moeite waard is! zeide Irma schouderophalend.

— Dat is het zeker! Een publicatie, of zelfs de kennismaking van den inhoud door een buitenlandsche mogendheid zou ons land in een zeer ernstige positie kunnen brengen! En ik mag dan een uitgestootene zijn — een paar jaar — het is en het blijft mijn land! Je hebt dus vermoedens, Irma?

— Sterke vermoedens! Bijna zekerheid! Luister....

Ze was weer gaan zitten, en begon op fluisterenden, nauwelijks verstaanbaren toon te praten en geen enkele maal vielen Raffles en Brand haar in de rede....

Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret boven 'n glas fijne champagne!

HOOFDSTUK VI.

DE GLAZEN DOLK.

Na een kwartier ongeveer stond Irma Fleury op, deed de sluier weer voor haar gelaat, greep haar kleine tasch, en stak Raffles de hand toe met de woorden :

— Ik weet zeker dat je me zult helpen ! Hier is mijn adres in Londen. Gelukkig heb ik nog een uitstekenden pas, en die moet mij nu helpen om buitenslands te komen. Want ik voel wel dat ik hier heb afgedaan, en, wat nog erger is, dat ik even overcompleet en gevaarlijk ben geworden, als mijn arme Sergeï !

— Ik zal je vergezellen, Irma ! zeide Raffles, die een blik op het kaartje had geslagen en in zijn zak liet glijden.

— Dat is volstrekt niet noodig ! En daarenboven wil ik niet, dat men ons samen ziet.

— Geloof je dan dat je gevolgd bent ?

— Ik ben er bijna zeker van ! Oh, je kent hen niet ! Zij zijn zoo verbazend slim.

Zij knikte Brand toe, en wendde zich naar de deur.

Zij liep op haar teenen, en rukte snel de deur open.

Er was echter niemand op de gang te zien. Trouwens, het dikke gordijn voor de deur en de zachte toon, waarop het gesprek gevoerd was, zou het zelfs den luisteraar met de beste ooren onmogelijk hebben gemaakt, iets te verstaan.

— Men moet op alle dingen letten ! zeide zij kortaf. Vaarwel — of liever tot weerziens, en ik hoop dat gij mij niet zult vergeten ! Een maal zal ik mij weten te wreken — als ik maar eenmaal de bewijzen heb ! Thans tast ik nog in het duister — want ik weet helaas niet, wie mijn armen Sergeï zoo lafhartig om het leven bracht ! Ik weet wel, John Raffles, dat Maleopoulos heel wat fouten had, en zeker niet in je smaak zou zijn gevallen — maar ik had hem nu eenmaal lief.

— Ik verwijt niemand iets, Irma ! zeide Raffles zacht. En wat de wraakneming betreft — die zal voltrokken worden, dat zweer ik ! Er zijn nu echter zaken van nog grooter belang — het opsporen van het gestolen stuk ! Wij moeten dat weer in handen trachten te krijgen, nog voor men het heeft kunnen verkoopen !

— Wanneer kon je mij bezoeken ?

— Als het kan van avond nog. Ik heb zeer veel te doen. Wij moeten echter middelen beramen, om je ongemerkt naar Frankrijk te krijgen. Dat zal moeilijk zijn, want stellig zullen alle stations nauwkeurig bewaakt worden ! Het is mij alleen maar een raadsel, onder welk voorwendsel men je zou durven arresteeren !

De vrouw keek hem met haar zwarte oogen met iets als medelijden aan, en zeide toen :

— Het is duidelijk te zien, mijn waarde, dat je niet op de hoogte bent van de middelen, welke de geheime Dienst gebruikt, en de macht waarover zij beschikt, ook al wil de regeering hem niet officieel erkennen. Wel, ik zal eenvoudig worden aangehouden als „ongewenschte vreemdelinge” en als ik werkelijk overcompleet en lastig word bevonden — dan zal ik in de gevangenis al heel spoedig door een of ander „noodlottig ongeluk” mijn leven eindigen !

— Dat kunt gij toch niet meenen ! Zooiets durft men in een beschaafd land toch niet doen, in Engeland nog wel ! riep Brand op een toon van ongelooft en afschuw uit.

— Zij durven alles ! zeide de vrouw rustig. En Engeland maakt volstrekt geen uitzondering ! Men vergoelijkt die misdaden steeds met de verklaring, dat bij het belang van den Staat, al het andere moet achterstaan. Wat is een menschenleven, vergeleken bij het belang in zijn natie ? Zij zullen mij platdrukken als een schadelijk insect, wanneer ik te veel ben — of te veel weet ! En gij hebt U kunnen overtuigen, dat ik heel wat weet — meer dan goed is voor menig hooggeplaatste ! Tot ziens dan, ik zal Uw komst afwachten. Ik vrees dat ik al te lang heb gepraat !

— Wacht nog even ! zeide Raffles zacht de deur weer sluitend. Gij hebt mij ongerust gemaakt. Ik wil niet dat gij geheel alleen zult gaan. Ik zal U volgen in mijn auto.

Zonder haar toestemming af te wachten, greep hij de huistelefoon, en sprak een oogenblikje later met Henderson.

Toen hij het toestel weer neerlegde, had zijn gelaat een ernstige, maar tevreden uitdrukking.

— Nu zal ik je tenminste in het oog kunnen houden ! Wacht op ons beiden, van avond. Ik

geloof dat we je zullen kunnen helpen, Irma.

— Dat wist ik wel! zeide de Française eenvoudig.

Nog een hoofdknik, en zij verliet de kamer.

Raffles ging in de deuropening staan, om haar na te zien.

Brand liep naar het raam, en keek door een kier van het gordijn naar buiten.

Aan de overzijde stond nu een kleine, donkergrijze auto, waarschijnlijk een continentale wagen, en geen Engelsche, want hij had een linksche besturing. Het kon een Ford, maar het kon ook een Chevrolet zijn. Het was een tweezitter, waarvan de kap was opgeslagen, en met mica zijruiten. Er zat een man in, achter het stuurwiel, die nu en dan even terzijde keek, men zou zeggen, naar den ingang van het hotel. Voor zoover Brand dit kon waarnemen, droeg hij een wollen, zwarten baard.

Terwijl Brand nog stond te kijken, zag hij langzaam van uit een zij straat de snelle wagen van Raffles naderen, met Henderson achter het stuurwiel.

De voorzichtige kerel was dus blijkbaar een geheel blok omgereden, zonder dat hem dit zelfs was gezegd. Hij wilde blijkbaar niet gezien worden door diegenen die zich voor het hotel mochten bevinden. Nog voor hij de Fenchurch Street bereikt had bracht hij den wagen tot staan.

Terwijl hij daar zoo stond te kijken volgde Raffles de vrouw met den blik.

Zij liep op snelle voetjes en met gebogen hoofd, den sluier met de linkerhand vasthoudend over den dikken looper van de gang.

Ongeveer twintig meters verder begon de trap naar omlaag te gaan. Daarnaast was de lift.

Bij de liftkooi scheen zij een oogenblik te aarzelen, maar de lift was er blijkbaar niet, want zij deed nog een stap verder, en wilde de trap afdalen.

De gang was op die plaats niet al te helder verlicht en meestal moest er zelfs electrisch licht branden.

Eensklaps hoorde Raffles haar een doordringenden kreet slaken, en op hetzelfde oogenblik meende hij een arm te zien, die om den trapmuur te voorschijn was gekomen, en nu bliksemstnel weer verdween.

De vrouw wankelde, maar Raffles ijde zoo

snel op haar toe, dat hij haar nog juist kon opvangen in zijn armen, voor zij zou neerstorten. Zij drukte de hand op de linker zijde van de borst, en kreunde, hem aanziende met oogen waarin angst voor den dood en wanhoop was te lezen:

— De glazendolk! Ik ben verloren! Mijn voorgevoel....

Raffles zeide niets, maar tilde haar vlug op, juist toen er kellners en kamermeisjes verschrikt kwamen toeloopen.

— Sta daar niet te gapen, beval Raffles woest, zelf wanhopig dat hij te laat was gekomen, maar ga den moordenaar na! Hij droeg een donkere jas! Ik heb zijn arm gezien. Hij kan nog onmogelijk ver zijn!

— Moet er geen dokter zijn, Monsieur? vroeg de etagekellner, bleek van zenuwen.

— Neen! Wat er te doen valt, kan ik zelf wel!

— Politie dan?

— Nog veel minder

De drie of vier menschen die daar stonden keken elkander bevreemd aan. Dat was zeker een zonderling antwoord.

En intusschen liep mijnheer Dumoulin zoo vlug hij maar kon met zijn last terug naar zijn kamer, waarvan de deur was opengebleven.

Hij legde de ongelukkige haastig op het bed, en begon:

— Brand, het ergste is geschied! De laffe ellendelingen hebben zich gewroken! Maar misschien is het nog niet te laat. Ga onmiddellijk....

Hij had nu pas opgezien en hield verbaasd op met spreken.

De kamer was leeg, maar het groote balkonraam stond open.

Hij snelde er op toe en keek naar buiten.

Er was niets bijzonders te zien. Hoe rustig lag daar de straat, waarin de zon schuins haar stralen neerzond, onverschillig, alsof er daareven niet een laaghartig misdrijf was gepleegd!

Hij sloot haastig het raam en keerde naar Irma Fleury terug.

Hij boog zich over haar heen, maar zij, die haar bewustzijn nog niet verloren had, schudde zwakjes het hoofd en zei:

— Je hoeft je om mij niet meer te bekommeren — het is gedaan — Ik ben niet meer te redden — Zij hebben den glazen dolk gebruikt — met den vergiftigden punt....

— Toen sloot zij de oogen.

Zonder zich een seconde te bedenken, ont-knoopte Raffles de mantel, rukte de zijden blouse open, verscheurde het ondergoed, en legde de wonde bloot.

Persoonlijk had hij er nog geen ervaring van, maar hij had wel eens hooren spreken van die afschuwelijke, boosaardige wapens — de korte, spitse dolk van glas of kristal, die evengoed binnendringt, als een stalen lemmer, maar door een ruk aan het gevest afbreekt binnen in de wonde.

Er heeft bijna geen bloeduitstorting plaats, maar het is ook slechts zelden mogelijk, het stuk glas, dat in de wonde is blijven zitten, te verwijderen. Doet men het toch, dan volgt meestal onvermijdelijk een niet te stelpen bloeding.

En hier was het nog erger — de vrouw meende dat het wapen ditmaal vergiftigd was!

Met een strak, wit gezicht en met een bijna woeste vastberadenheid begon hij zijn taak als dokter.

Hij ontsloot snel een der muurkasten, en nam er het kleine, blikken kistje uit, dat hem maar hoogstzelden verliet.

Terwijl hij het opende, hoorde hij gerucht bij de deur. Er werd zwakjes en als met tegenzin geklopt.

— Binnen! riep hij ruw.

De deur ging open, en het verschrikte gezicht van den gérante en achter hem waren de angstige leden van het personeel zichtbaar.

— Neem mij niet kwalijk, Monsieur Dumoulin, begon de ontstelde man, maar ik heb gehoord van — van dat ongeluk. —

— Geen ongeluk, een moordaanslag, mijnheer, antwoordde Raffles kort. Is de dader gevat?

— Dat niet! Hij vloog zoo vlug naar buiten en op zijn auto toe, dat er niet aan te denken, viel hem te volgen. Niemand wist toen trouwens nog, was er gebeurd was!

Raffles beet zich op de lippen en zei:

— Dan verzoek ik U, mij nu alleen te laten. Gij ziet dat ik tracht, deze ongelukkige te redden. Ik heb Uw hulp niet noodig. Integendeel, gij loopt mij in den weg!

— Ik heb — wij hebben de politie gewaar-schuwd!

— Mijnentwege! bromde Raffles, schouder-ophalend.

Hij gaf volstrekt geen acht meer op wie zich daar bij de deur verdrongen. Hij had zijn jas reeds uitgeworpen en zijn mouwen opgestroopt. Een paar fijne instrumenten gegrepen, die klaar waren om te worden gebruikt, en boog zich over de bewustelooze vrouw heen. Hij slaakte een diepe zucht. De dikke mantel had belet, dat de glazen dolk diep het lichaam binnendrong. Het stukje glas was maar klein, en na eenig mislukt tasten, dat de ongelukkige vrouw deed kreunen, kon hij den kristallen punt tusschen de fijne tangen van een der instrumentjes vatten, en naar buiten trekken.

Onmiddellijk begon het bloed te stroomen, maar met opzet liet Raffles dit toe, hopen, dat aldus zooveel mogelijk van de giftstof buiten het lichaam zou worden gevoerd.

Hij rook even aan den punt van kristal, en bromde voor zich heen:

— Strychnine!

Hij gaf een paar insnijdingen rondom de wonde en het bloed stroomde steeds over-vloediger.

Vol spanning keek hij naar het gelaat van de vrouw, en lichtte nu en dan de oogleden op.

Hij had de vaste waschtabel half vol water laten loopen, deed er eenige scheuten sublimaat bij, en begon met verbandwatten het bloed weg te wisschen, telkens de watten vernieuwend.

Zoo verliepen er wel tien minuten, en toen hij nogmaals het oogwit van de bewustelooze vrouw had bekeken, zeide hij, met een voldoening die hij in den laatsten tijd maar zelden gevoeld had:

— Ik geloof dat zij het er boven op zal halen! Het was een geluk dat ik vlak bij was, en alles bij de hand had. Ook heeft die dikke mantel haar geholpen. Maar dat splintertje zou haar toch, als ik vijf minuten gewacht had den dood hebben gebracht! Aha, als ik mij niet vergis, heeft de politie reeds aan Uw vriendelijken oproep gevolg gegeven!

Het scherpe oog van Raffles had reeds de donkerblauwe uniformen in de gang onderscheiden.

Een brigadier en een agent traden binnen.

Zij wierpen een blik op de vrouw, zagen toen onderzoekend in het rond, en daarop vroeg de brigadier, streng:

— Wat is dat hier allemaal?

— Een vraag, waarop heel wat kan zijn te antwoorden, mijn vriend, antwoordde Raffles grimmig.

Hij was begonnen, de wonde met vaardige hand verder te reinigen, en met groote zorgvuldigheid te verbinden.

— Er is een aanslag op die vrouw gepleegd ! begon de gerant bevend, toen hij bemerkte, dat zijn logeergast niet van zins scheen te zijn, nog iets los te laten.

— Hier in het hotel ?

— Vlak bij de trap ! Aan het eind van de gang !

De brigadier had zijn notitieboekje te voorschijn gehaald en begon aan zijn stompje potlood te likken.

— Wie is zij ? vroeg hij verder.

— Dat weet ik niet ! antwoordde de gerant, de schouders ophalend. Zij kwam bij Mijnheer Dumoulin op bezoek.

— Dan weet gij het zeker wel, Mosjeu ? vroeg de brigadier, Raffles aanziende.

Deze begreep wel dat het hem slechts kon schaden, als hij de waarheid verzweg, of een valschen naam opgaf.

— Dit is Irma Fleury, een landgenoot van mij ! antwoordde hij kortaf, steeds bezig met de wonde.

De brigadier, die zijn potloodje al gereed had, keek haastig weer op van zijn boekje en zag Raffles aan met een blik van wantrouwen. Hij liet een zacht gefluit hooren, keek vervolgens zijnen ondergeschikte eens aan, en zei :

— Die naam klinkt mij niet onbekend ! Welzoo, Irma Fleury !

Hij schreef de naam op, krabde zich toen eens achter het oor, en scheen aan de grootste besluiteloosheid ten prooi.

Toen vroeg hij :

— Kan het soms een ongeluk geweest zijn ?

Raffles richtte zich op, en keek den man doordringend aan. Hij begreep onmiddellijk, dat er zich ergens van hooger hand een zeer machtige invloed deed gelden — een invloed, die het er op aanstuurde, liever aan een ongeluk dan aan een misdaad te doen denken.

Hij zei kortaf :

— Het is geen ongeluk, Brigadier, maar een moordaanslag ! Je weet zeker wel wat dat woord beteekent ? Men heeft gepoogd, deze vrouw te vermoorden ! Met een glazen dolk ! Zie — hier is de punt ervan ! Pas op — niet aanraken met je bloote hand ! Hij is in strychnine gedompeld. Een enkele schram aan je vingers zou voldoende zijn, om

De agent verbleekte en trok haastig zijn hand terug. Hij bekeek den scherf, die op een blaadje papier was neergelegd, van een eerbiedigen afstand en bromde toen voor zich heen :

— Dat ziet er leelijk uit.

— Dat geloof ik ook ! zeide Rafflesdroogjes. Ik heb den arm van den kerel nog juist gezien, toen hij den stoot toebrecht. Het is haar geluk, dat hij zich wat erg gehaast heeft, en lager stond dan zij, op de trap, zoodat de stoot veel van zijn kracht verloor. Hij is weggevlucht naar een auto, en hij moet natuurlijk een medeplichtige hebben gehad, die den wagen onmiddellijk op gang kon brengen, zoodra hij kwam aanloopen. Ik zou maar in die richting zoeken, brigadier !

— Heeft iemand van het personeel voor het hotel een verdachte auto zien wachten — met loslopenden motor ? vroeg de brigadier weer, terwijl zijn blikken langs de verschrikte gezichten van kellners en kamermeisjes gingen.

— Schuin aan de overzijde stond er een ! zei een van de meisjes bedeesd. Ik kwam juist van de straat.

— Nummer soms opgenomen ? vroeg de brigadier, het meisje strak aanziende.

— Het ligt op het kantoor van den directeur ! zeide het meisje, vol verbazing.

— Waar ligt het ?

De brigadier had de vraag bijna uitgeschreeuwd.

— Een man vond het liggen op de plek waar de auto daarnet nog gestaan had en bracht het naar ons hotel. Het was in twee stukken gebroken.

Raffles haalde de schouders op en zeide ongeduldig, nog altijd heengebogen over zijn patiente :

— Mij dunkt dat het nog al eenvoudig is ! De moordenaar heeft een tweede nummerplaat over zijn eigen gehangen, voor hij hier kwam, en bij den plotselingen schok van het vertrek is het dunne koordje of het ijzerdraad gebroken, en de valsche nummerplaat is van de wagen gevallen ! Niemand heeft zeker de echte gezien ?

Het bleef stil.

Maar Raffles kreeg den zeer duidelijken indruk, dat de brigadier opgelucht adem haalde.

De man was ijverig aan het schrijven gegaan, klapte zijn boekje dicht, stak het in zijn achterzak, en zei tot Raffles, na nog een blik op de vrouw te hebben geworpen :

— Moord zal het dus in ieder geval niet worden! Ze krijgt al weer een beetje kleur!

— Ze zal genezen! zeide Raffles kortaf. Dat hoop ik — want dan zal zij wellicht den moordeenaar kunnen noemen!

De brigadier bromde iets voor zich heen, en besloot, terwijl hij zijn zware schreden weer naar de deur richtte.

— Dat zal de justitie moeten uitmaken. Mijnheer Dumoulin, U zult wel als getuige gehoord worden. Ik zal U dus moeten verzoeken, U ter beschikking van de politie te houden.

Raffles maakte een zwijgende buiging, en de brigadier kon dus de uitdrukking op zijn gelaat niet zien — wat misschien maar heel goed was voor zijn humeur.

— Natuurlijk zal de politie al het mogelijke in het werk stellen, om den dader van den aanslag te vinden! Maar....

— Maar of zij hem in handen krijgt, mag betwijfeld worden! vulde Raffles droogjes den zin aan. Nu, iedereen doet wat hij kan, en meer kan men niet vergen!

De brigadier scheen iets te willen zeggen, bedacht zich wijselijk, wenkte zijn ondergeschikte, en ging heen, na van Raffles de verzekering te hebben gekregen, dat de gewonde

vrouw naar een bepaald ziekenhuis zou worden overgebracht, om daar haar genezing af te wachten, die niet langer dan een week zou behoeven te duren.

En toen sloot Raffles eindelijk met een zucht van verlichting de deur, en beëindigde het verbinden van de gewonde. Hij bedekte het bovenlichaam met een badhanddoek, schoof de vrouw iets tusschen de lippen, en wachtte toen, met de kalmte en het gemis aan ongeduld, die hem eigen waren.

Een uur later werd er heel zachtjes geklopt, en Brand trad binnen. Zijn jong gelaat stond ernstig, maar zijn oogen schitterden.

Hij wierp vlug een blik op het gelaat van de vrouw, dat zich langzaam begon te kleuren, en vroeg fluisterend:

— Zal zij blijven leven?

— Ja, Brand! Waar was je?

— Op het hooren van den kreet begreep ik dadelijk alles, en heb me langs den regenpijp vlug naar beneden laten zakken! Henderson zag me gelukkig. Om kort te gaan — ik kon hem volgen, den schurk! Ik weet waar hij woont. Ik liet Henderson achter om hem te bewaken — en ik ben met een taxi terug gekomen — en volkomen tot je dienst!

Een Dubec is de winner!

HOOFDSTUK VII.

D.M. 12.

Raffles had snel zijn instructies gegeven, voor het overbrengen van Irma Fleury naar het dichtst bijzijnde gasthuis, en een kort briefje geschreven voor den directeur.

En toen maakte hij aanstalten, om vlug het hotel te verlaten, en voor goed, want een soort van instinct zeide hem, dat het onverstandig zou zijn, zijn rol van Dumoulin nog langer te spelen. Bij de politie bevinden zich lieden, die wel eens wat verder konden nadenken, dan de brigadier deed, en die verband zouden kunnen leggen tusschen het bezoek van Dumoulin aan den minister, den moord-aanslag op de welbekende Irma, en den diefstal van het stuk D.M. 12.

En van dat oogenblik af liet Raffles geen seconde meer verloren gaan. Hij begreep dat hij met zeer sterke en gevaarlijke tegenstanders te doen kreeg. En die over een zeer groote macht beschikten!

De twee vrienden zaten dus al heel spoedig nadat Irma Fleury door de autobrancard was afgehaald, en een laatsten blik vol innige dankbaarheid op haar redder had kunnen werpen, in de auto, die hen naar de plaats zou brengen, waar Henderson nu als een bulhond de schurken bewaakte, die de ongelukkige vrouw hadden willen dooden.

— Zij hebben dat natuurlijk in opdracht van een ander, van een hoogere gedaan! begon Raffles zoodra de taxi zich weer in beweging had gezet.

— Ongetwijfeld! En daarom is het gevaar, waaraan wij ons gaan bloot stellen, des te grooter. Er is een ding dat mij totaal onbegrijpelijk is, Edward, ging Brand peinzend voort. Waarom heeft men Malcopoulos gedood, die toch zeker wel voornemens zou zijn geweest,

het stuk ter bestemde plaatse voor veel geld te verkoopen?

Raffles schudde langzaam het hoofd; en zei: — Ik vermoed dat hij dat juist niet van plan was, Brand, maar met het gestolen stuk zaken op zijn eigen houtje wilde doen! Want het spijt me voor Irma dat ik het moet zeggen — maar die Griek was niet veel zaaks, en onbetrouwbaar. Dat hebben zijn opdrachtgevers waarschijnlijk niet geweten, maar toen zij het eenmaal ontdekten — toen was zijn lot natuurlijk bezegeld!

— Het is afschuwelijk, te moeten bedenken, dat lieden van zulk een hoogen rang, die ons regeeren, in staat zijn tot zulke schurkerijen! Als wij in 's hemelsnaam het stuk maar terugkrijgen! Dat lijkt mij de hoofdzaak!

— Het is de hoofdzaak, Brand! De straf zal zich dan van zelf wel volstrekken!

Het bleef even stil en toen vroeg Brand weer:

— Ik kan het nog bijna niet gelooven! Zou Irma de waarheid gesproken hebben?

— Daarvan ben ik zeker, Brand! Trouwens, wij zullen het spoedig genoeg ervaren! Wat was de plek?

— Ik heb tegen den schauffeur gezegd, dat hij ons moet rijden tot den hoek van Oakley Street en Cheyne Walk. Van daar is het nog hoogstens vijf minuten loopen. Het is in Oakley Crescent.

— De heeren wonen nog al deftig naar het schijnt! zeide Raffles schamper.

En van dat oogenblik af werd er nog maar weinig gesproken, tot dat de taxi eindelijk stilhield, en de beide mannen uitstapten. De schemering begon reeds te vallen. Zij aten haastig iets in een naburig restaurant, en het was zoo goed als donker, toen zij weer op straat

stonden en naar het kleine, oude plein liepen waar Henderson ergens op post moest staan.

Brand keek het eerst rond naar een auto, maar hij zag niets.

Hij vermoedde reeds, dat de reus den moordenaar weer achterna had moeten gaan, toen er van onder een hooge koetspoort een heel zacht, trillend gefluit klonk.

De beide mannen traden onmiddellijk de duistere poort in want zij hadden het sein herkend.

Het was daar stikdonker, en zij waren bijna Henderson tegen het lijf geloopen, die fluisterend zeide, terwijl hij Brand met zijn groote, sterke handen overeind hield :

— Pas op Mijnheer Brand! Ik ben het! Ik heb hier een prachtige standplaats gehad. Ik kon het niet mooier hebben ingepikt, als ik het zelf had mogen uitzoeken!

— Waar is de auto, James?

— Dicht achter mij, Mylord! Dit is de uitgang van een garage, de achterdeur, om zoo te zeggen! Als gij hier komt staan, dan kunt gij precies hun huis zien! Zij zijn er nog! Hun venster is verlicht!

— En zijn ze volstrekt niet weg geweest? vroeg Raffles.

— Zoowat een uur, Mylord! Maar ik heb me aan hen vastgeklampt als een bloedzuiger!

— Waar gingen zij heen?

— Naar Downing Street!

— Zijn ze daar lang gebleven? vroeg Raffles ongerust.

— Een van hen is naar binnen gegaan, maar hij keerde na een paar minuten al weer terug, na met den concierge te hebben gesproken. Dat was de man met de gitzwarte baard!

— Ik hoop dat wij straks eens kunnen beproeven of hij echt is! zeide Raffles grimmig. Zij hadden blijkbaar een zeker iemand willen spreken, die er niet was! Nu, des te beter! Keerden zij daarna weer naar het huis terug?

— Regelrecht!

— Weet je zeker dat er geen achteruitgang is?

— Beslist! Of zij zouden over de schutting tusschen de tuinen heen moeten klimmen!

— Staat de auto klaar om dadelijk weg te rijden?

— Zeker, Mylord!

— Dan zullen wij nu maar eens aan het werk gaan!

De drie mannen traden weer uit de koetspoort en stonden nu op het kleine plein, dat aan alle vier de zijden met huizen bebouwd is, waarvan drie van de wanden zijn doorbroken, daar, waar drie straten op het plein uitloopen.

In het midden is ook nog een klein bouwblok en het was daar, in een van die huizen, dat de geheimzinnige moordenaars verblijf hielden.

— Zouden zij ons binnen laten? opperde Brand op zachten toon, ofschoon er geen vrees behoefde te bestaan, dat iemand hen kon hooren.

— Wij zullen de risico van een weigering niet loopen, Brand en binnen gaan zonder verlof!

— Geloof je dat zij het stuk hebben?

— De kans dat zij het hebben is zeer groot! Zijn dat de ramen, daar op de derde verdieping, James?

— Ja, Mylord! Die twee die verlicht zijn!

Raffles nam den toestand eens op, voor zover dat mogelijk was bij de snel invallende duisternis, en zei:

— Het beste zal misschien zijn een krijgslist te gebruiken! Is het een huis met een portier?

— Ja, Mylord!

— Dat treft! Voorwaarts dan!

Zij liepen nu regelrecht op het huis toe, en Raffles nam den portier eens goed op. Een tamelijk dom gezicht, en zeker geen man, die zich liet omkopen door moordenaars. Hij bleek daarentegen erg bang te zijn voor de politie, want zoodra Raffles zijn nagemaakte penning liet zien, begon hij onderdanig te buigen, en liet de drie mannen rustig naar boven gaan, zonder zelfs te vragen, wat zij eigenlijk kwamen doen. Er zijn nu eenmaal gemoederen, die sterk beïnvloed worden door het tooverwoord: „Politie”!

Raffles en zijn beide metgezellen liepen vlug naar boven, en op het derde portaal fluisterde Henderson:

— Dat is hun woning!

Raffles bekeek de deur eens. Die zag er heel stevig uit, en zelfs de reus zou er niet in kunnen slagen, haar bij den eersten stormloop in te drukken, en dat was juist noodzakelijk, daar de schurken anders misschien door een achterdeur of een raam zouden weten te ontkomen.

Toen bracht Raffles zijn mond dicht bij het oor van Brand en fluisterde hem in:

— Zet eens je liefste vrouwenstemmetje op,

Brand, klop aan, en zeg het volgende door het sleutelgat — want zij zullen wel niet aanstonds open doen: „Een mondelinge boodschap van hem zelf”! Honderd tegen een dat zij dan wel dadelijk zullen openen.

En zoo gebeurde het ook.

Brand klopte aan, hij moest dit herhalen, toen klonken er zachte schreden aan den anderen kant van de deur en een ongeduldige stem vroeg:

— Wie is daar, voor den duivel?

— En het antwoord kwam, met een allerliefst, uitstekend nagebootst vrouwenstemmetje:

— Een mondelinge boodschap van hem zelf”!

Er kwam zelfs geen antwoord, maar er werd onmiddellijk een grendel weggeschoven, een sleutel draaide rond in het slot, en — een blinkende revolverloop kwam door de opening steken.

Brand sprong bliksemssnel terzijde, want hij wist dat hij dadelijk ontmaskerd zou worden, zelfs al was het portaal slecht verlicht.

Daar binnen werd een windpistool afgeschoten, en de kogel ging hem rakelings voorbij.

Toen trachtte de man met het pistool met een woesten vloek de deur dicht te werpen, maar nu was Henderson er te vlug bij.

Op gevaar af, een stuk lood door het lichaam te krijgen, zette hij met zooveel geweld zijn zware schouders tegen de deur, dat de man daarachter als een konijn om en om rolde, en zijn gevaarlijk wapen kwijt raakte bij die onvrijwillige buiteling.

Hij liet een schrillen waarschuwingskreet hooren, nog terwijl hij op den grond lag, maar dat was overbodig te noemen, want het gerucht van den korten strijd was zeker al vernomen in een aangrenzend vertrek, waar eensklaps een soort van aardbeving in het kleinscheen te ontstaan. Er werd een stoel omgeworpen, er werd geschreeuwd, er werd aan een deur gemorreld, en toen vloog de tusschendeur open, en drie mannen verschenen op den drempeel.

Nu is dat steeds een gevaarlijk oogenblik voor een strijdende partij, vooral wanneer zij bij verrassing overrompeld wordt, want drie mannen zijn teveel voor een gewone kamerdeur.

Zij zagen er intusschen grimmig en vastberaden genoeg uit! De achterste man had een revolver, en de twee die tegelijkertijd naar

binnen drongen, en elkanders bewegingen belemmerden, waren respectievelijk bewapend met een korte, looden knots, en een breed, sterk knipmes. De man van het knipmes had een zwarten baard — maar hij had hem niet lang, want Henderson kwam vroolijk lachend naderbij, ontdeed hem met een enkelen ruk van het mannelijk sieraad en juichte:

— Het is maar een tooneelbaardje, en dat heb ik altijd wel gedacht! Weg met dat pennemes! Jij ondeugende rakker!

De man had de dolk opgeheven, en wilde toestooten, maar Henderson greep de gewapende hand bij de pols, en toen was de rol van dezen documentendief uitgespeeld.

Hij werd met kracht tegen een muur geslingerd, en kon daar nadenken over de gevaren van zijn beroep.

Brand stond al klaar om te schieten, met zijn eigen browning, en toen schenen de twee nog overgebleven schelmen wel in te zien, dat de partijen wat al te ongelijk stonden. De voorste smeedt de deur dicht, en Raffles riep dadelijk:

— Die deur openen, James, ze willen er met het document vandoor!

Een aanloop — en de tusschendeur vloog krakend in splinters.

En het was tijd, want de revolverman had een kast opengerukt en hield nu een groote, gele enveloppe in de handen, en tot zijn groote vreugde zag Raffles aanstonds, dat zij met vijf groote lakken gesloten was.

De man ijldde er mee naar een balconraam, en wist dit nog te openen, maar juist toen hij een been over de ijzeren leuning wilde slingeren, waarschijnlijk om langs een gereed hangend touw zich snel te laten zakken, slingerde Brand hem behendig een stoel tusschen de beenen — en de rest was kinderspel.

Raffles stak onmiddellijk het kostbare stuk bij zich, en keek toe, hoe Henderson en Brand haastig en behendig de drie mannen, van wie dit nog de moeite waard was, met touw bonden.

Raffles keek ernstig neer op den man van het mes, die hem met oogen vol haat aanstaarde, machteloos zich wringend om los te komen, en zei:

— Binnen vijf minuten zal hier politie zijn. Ik wil niets meer met jullie te maken hebben! Daarvoor is mijn walging te groot! Want jij en die kerel naast je zijn Engelschen! Hoe is

het mogelijk dat men munt kan slaan uit de ellende en de vernedering van z'n eigen land! Met de kans op den achtergrond, dat er een oorlog kan ontstaan wanneer dit document in onbevoegde handen komt. En zeg me nu wie je opdrachtgever was? Je zwijgt? Nu, ik heb je bekentenis ook niet noodig — ik weet het!

De kerel haalde slechts de schouders op, en het drietal keek ofschoon stikkend van woede en teleurstelling met iets van hoonendenspot de drie vertrekkende mannen achterna.

De strijd was natuurlijk niet zonder kabaal ten einde gebracht, maar de conciërge scheen iets dergelijks van de politie heel natuurlijk te vinden, maar keek toch een beetje verschrikt op, toen hem werd medegedeeld, dat er politie zou verschijnen, om een viertal gevaarlijke schelmen waarvan er een zwaar gewond was, in verzekerde bewaring te nemen. Raffles had snel een briefje gekrabbeld voor den Brigadier of den Inspecteur die zou komen opdagen, vroeg en kreeg een enveloppe om het in te sluiten, stelde het den conciërge ter hand, en toen pas telefoneerde hij.

— En nu snel naar de auto, vrienden! beval Raffles opgewekt, Brand, jij hebt toch dat kleine geëmailleerde bordje wel gezien, naast de loge van den portier, waarop te lezen staat: „Hebt U niets vergeten“?

— Stel je gerust! antwoordde Brand lachend. Ik heb hun portefeuilles en een veelbelovend lederen tasch veilig bij mij!

— Mollig?

— Zeg maar gerust: corpulent! antwoordde Brand guitig.

En zeer tevreden ging het drietal verder, haalde de auto uit de garage, en deze reed hierop door Henderson bestuurd, snel naar het Ministerie van Buitenlandsche zaken.

Brand en Henderson bleven in den wagen en Raffles, na zijn horloge geraadpleegd te hebben, betrad het gebouw, en vroeg den conciërge, of de minister soms in zijn werkkamer was?

— Heeft U een afspraak met Zijne Excellentie? vroeg de man. De minister is niet gewoon om dezen tijd te ontvangen.

— Ik weet heel zeker, dat de minister voor mij een uitzondering zal maken! gaf Raffles ten antwoord. Is de secretaris er ook soms?

— Ja, Mijnheer Meredith is bij hem! Gij

moet U haasten, want zij zouden om negen uur met werken ophouden.

Het gelaat van Raffles had een onheilspellende uitdrukking gekregen. Hij vroeg briefpapier en een enveloppe, schreef een paar woorden, sloot den brief, en stelde ze den conciërge ter hand met de woorden:

— Geef dit aan Zijne Excellentie en ik zal onmiddellijk worden ontvangen.

De portier sloot eerst de groote voordeur, nam toen het briefje, begon de breede trap te bestijgen, trad daarna het cabinet van den minister binnen en toen hij weer terugkwam en Raffles liet binnengaan, lag er een uitdrukking van verbaasde ontsteltenis en onderdanigen eerbied op zijn oud, breed gelaat. En hij keek Raffles schuw aan.

In de groote werkkamer waren alleen de minister en zijn secretaris Meredith. Beiden hadden hun gelaat naar hem toegewend, en ieders gelaat was doodsbleek. Meredith scheen zich zelf nauwelijks te kunnen staande houden.

De minister begon dadelijk op heeschen toon, terwijl een groot vel papier in zijn bevende vingers ritselde:

— Mijnheer U laat mij een briefje toekomen, met dezen enkelen zin: „Ik kom U het gestolen stuk D.M. 12 terugbrengen. Raffles.“ Wat heeft dat te beteekenen? Moet dat een grap voorstellen? Gij zijt toch niet in werkelijkheid.....

— Ik ben Raffles, Excellentie, en hier is het document, antwoordde Raffles rustig, het kostbare stuk op tafel werpend. Gij zult U kunnen overtuigen, dat de zegels nog ongeschonden zijn. Ik weet dat ik hier op dit oogenblik geen gevaar loop, want gij zult U nog wel eens bedenken, alvorens mij een stroobreed in den weg te leggen! Ik zal U gaarne schriftelijk berichten, hoe alles in zijn werk is gegaan, en hoe ik het stuk zooveel in handen kreeg. Een belooning verlang ik niet van U. Gij weet evengoed als ik dat zulke diensten niet te beloonen zijn! Trouwens — ik heb mij ruimschoots schadeloos gesteld, uit de zakken van de documentenroovers!

De minister was, nog altijd doodsbleek maar blijkbaar aan soort van zielsverrukking ten prooi, uit zijn zwaren stoel opgestaan, en stotterde:

— Het is bijna niet te gelooven! Dit is

inderdaad het stuk. Een vergissing is niet mogelijk! Maar — wie stal het? Was die Griek de dief?

— De Griek kreeg het stuk om te verkoopen, van iemand uit Uw naaste omgeving, Excellentie! Wanneer gij nadere inlichtingen verlangt — dan zult gij U tot Uw secretaris moeten wenden!

De minister slaakte een schorren kreet en wendde zijn geheel ontdaan gelaat naar Meredith.

Deze was langzaam achteruit geloopt, blijkbaar met de bedoeling te trachten door zijn eigen werkkamer te ontsnappen maar Raffles was hem voor en in een minimum van tijd klikte een stel handboeien de polsen van den secretaris aaneen.

— Ik kan het bijna niet gelooven!

De minister had de woorden letterlijk gekreund. Ik stelde het grootste vertrouwen in hem!

Ernstig klonk de stem van Raffles:

— Een voorbeeld te meer, Excellentie ten bewijze, dat onbepikt vertrouwen maar al te dikwijls misplaatst blijkt.

Hierna verwijderde hij zich snel, na nog eerst Scotland Yard met het gebeurde telefonisch op de hoogte te hebben gesteld en den ontrouwen secretaris verdere ontvluchttingspogingen onmogelijk te hebben gemaakt door hem ten overvloede stevig op een stoel te binden, om zich weder te voegen bij de twee mannen, die met ongeduld buiten op hem wachtten.

De volgende aflevering bevat:

Het Geheim van Rinaldo Bossi

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche SHERLOCK HOLMES.

**Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.**

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt **TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885